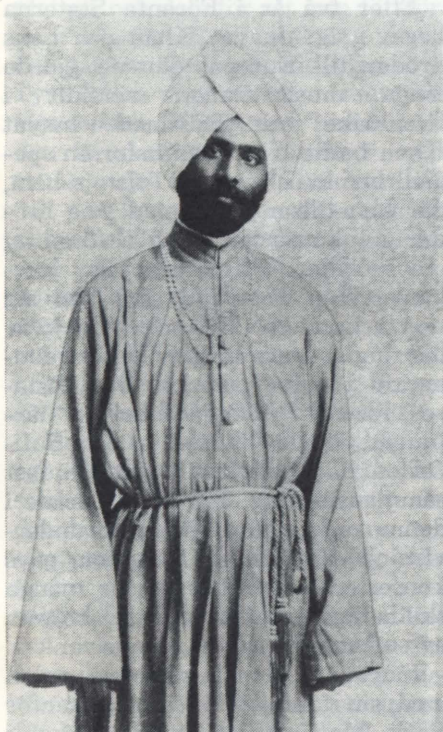

Inayat Khan som ung i Indien

Att leva i världen utan insikt i naturens dolda lagar är som att inte känna till språket i det land där man blivit född.

Människan är närmare Gud än fiskarna till oceanen.

Låt mig glömma mig själv, o Gud, att jag må bli medveten om Dig.

Tysta röst, i nattens stillhet hör jag din viskning.

Inayat Khan.

SUFI-RÖRELSEN I VÄSTERLANDET OCH DESS GRUNDARE

Av Anna-Greta Ångström

En ung man, Inayat Khan,*) bröt upp från sitt land Indien och en lysande karriär som musiker, buren av viljan att i Västerlandet föra fram tankar som inspirerat honom genom den nära kontakten med indisk religion och filosofi. Så här skildrar han själv sina känslor, när han står på däck till det skepp som för honom till Amerikas Förenta Stater:

"Jag fördes av ödet från en värld av lyrik och poesi till en värld av handel och industri den 13 september 1910. Oceanen jag färdades över tycktes mig som ett svalg mellan det liv jag lämnat bakom mig och det liv som väntade mig. Jag tillbragte min tid på skeppet med att betrakta hur vågorna lyfte och föll och insåg att detta stigande och fallande var bilden av livet, individens liv, nationernas, rasernas... Denna period då jag var på väg tycktes mig som det stadium man erfar mellan drömmen och uppvaknandet; hela mitt föregående liv i Indien blev till en enda dröm, inte någon meningslös dröm, men en dröm som förberett mig för att utföra något som jag var på väg emot... Ena ögonblicket kände jag mig alltför ringa för det ideal och den uppgift jag längtade efter att få fullborda, när jag jämförde min egen begränsning med denna vida värld, men i nästa ögonblick, då jag lyssnade till svaret i mitt hjärta och besinnade vems verk det var, i vems tjänst jag stod, vem som kallat mig, då kunde jag känna en extatisk glädje som hade denna tanke i ett slag fört mig över begränsningarna

som betungar oss människor..."

De två första åren tillbragte Inayat Khan och hans bröder, som följt honom, i Amerika, där de gav konserter, höll föredrag och knöt många vänskapsband. Under riddurer i Koloradobergen begrundade Inayat Khan sina intryck av västerländskt tänkande och psyke och förberedde sig för det verk som låg framför honom. Det budskap han ville föra fram handlade om andlig frihet. Han hade sett i sitt eget land och även i det land där han nu skulle verka, hur dogmer och trosbekännelser åstadkom splittring och stridigheter. Han hade sett hur dessa små skiljaktigheter i tro alldeles skymde undan det stora som för-enade. Alla dessa skilda trosföreställningar var ändå sången om den Ende, den i sanning varande. Det syntes honom att just den sången höll på att gå förlorad i sorlet av trummor. Vad som nu behövdes var att påminna människorna om det som profeter i alla tider på olika sätt försökt lära ut: att den som vill söka Gud, måste söka honom i sitt eget hjärta.

Redan som barn gjorde Inayat Khan upptäckten att Guds röst var hörbar i hans eget inre. Och han började tidigt fantisera om hur skönt livet skulle bli om vi lärde oss att se Gud i människornas hjärtan, hur aktsamma vi då skulle bli att inte se ned på någon levande va-

*) Pir-O-Murshid Hazrat Inayat Khan var född i Baroda 5.7.1882, och han dog 5.2.1927 i Delhi. Pir-O-Murshid betyder andlig lärare. Hazrat = den hädangångne.

Inayat Khan till häst i Koloradobergen

relse, att inte vilja såra. — Inayat var redan som barn mer intresserad av att uppsöka heliga män, musicera och skriva poesi än att lära sina läxor. Och hans far var i detta tidiga skede orolig att han försummade sitt skolarbete. Han framhöll för Inayat att det fanns så många andra som skrev poesi att det borde han alls inte bry sig om att försöka med. Men Inayat svarade: "Nej far, om det fanns tillräckligt många sånger i världen, då hade jag inte blivit född." Den som i hans diktning skönjde en inte vanlig talang, var Inayats morfar, Maulabaksh, som såg till att Inayat fick de bästa lärare i poesi och musik.

Maulabaksh var på sin tid känd över hela Indien som en av landets största musiker och poeter. Han slog sig ned i Baroda, där han grundade Musikaliska Akademien och förde ett stort och gästfritt hus, som spelade en viktig roll för utvecklingen av det kulturella livet i Baroda och i synnerhet för musiklivet. I hans stora familj ingick, som det ofta gör i Indien, flera generationer. Där växte Inayat och hans bröder upp tillsammans med farbröder som alla var hovsångare. Och genom den framträdande ställning som Maulabakshi-Khandan, så kallades denna storfamilj, hade i Baroda, kom Inayat i kontakt med ledande brahminer och parsifamiljer.

Redan vid nio års ålder sjöng han en sanskrithymn vid en hovceremoni, som förskaffade honom en belöning av maharajan och ett stipendium. När han var 14, skrev han

sin första bok om musik på hindustani och började samma år undervisa i musik med en sådan framgång att han vid 20 års ålder var färdig professor vid Gayanshala, akademien som grundats av hans morfar 1886. Det var, kan man nog säga, musiken som väckte och vidgade Inayat Khans andliga intresse. I hans värld gick de andliga och kulturella strävandena hand i hand. Hans kärlek till skönheten i konst och musik var något andligt, något som inom honom utvecklade kravet att hela livet skulle genomsyras av kärlek, harmoni och skönhet. När han en gång kallats att sjunga för Nizam av Hyderabad, blev Nizam mycket gripen av hans sång. Han kände att Inayats musikaliska talang endast var en yttre klädnad för någon underbar hemlighet. På hans undran svarade Inayat: "Ljudet, som är källan till hela skapelsen, är i sig själv ett mysterium, och den som känner ljudet, känner hemligheten med hela universum... Min musik skapar först en känsla inom mig själv, innan den når dem som lyssnar. Min musik är min religion, och därför kan ingen världslig framgång vara dess belöning. Min enda strävan är att uppnå fullkomning... Min musik är inte till för underhållning. Den är en vädjan om harmoni, en harmoni som förenar själen med Gud."

Vid denna tid fann Inayat sin murshid, sin andliga lärare, som var pir över en speciell orden av sufier kallad Shishtia. För att få vara i sin lärares närhet blev han kvar i

Hydrabad i fyra år till dennes död. I många av sina skrifter från senare år talar Inayat Khan om förhållandet mellan den andlige läraren och lärjungen som den skönaste, den värdefullaste av alla mänskliga relationer.

Nu följde ett par år av musikresor över hela Indien. Denna period blev kulmen av hans liv i hemlandet, då han mognade som musiker och mystiker. Men just som han stod på toppen av framgång i sitt eget land, lämnade han det för resan till Nya Världen.

*

Efter två år i Förenta Staterna begav sig Inayat Khan och hans bröder till Europa, där de gjorde långa musikturnéer, särskilt i Frankrike och Ryssland. Inayat Khan berättar att han erfor en speciell hemkänsla i Leo Tolstojs hem, där han tillsammans med sina bröder gav konserter och höll föredrag om musiken. Strax efter sin återkomst från Ryssland slog han sig ned i London 1914 och blev kvar där under hela kriget. Under denna tid tog hans verksamhet fastare former. Många murider, lärjungar, hade initierats, och Sufi-Orden hade blivit till som en fast sammanslutning. Till de initierade i denna orden gavs esoterisk undervisning och träning. Dessutom gavs konserter och föredrag, där många skilda ämnen fördes fram, belysta av sufismens grundläggande tankar.

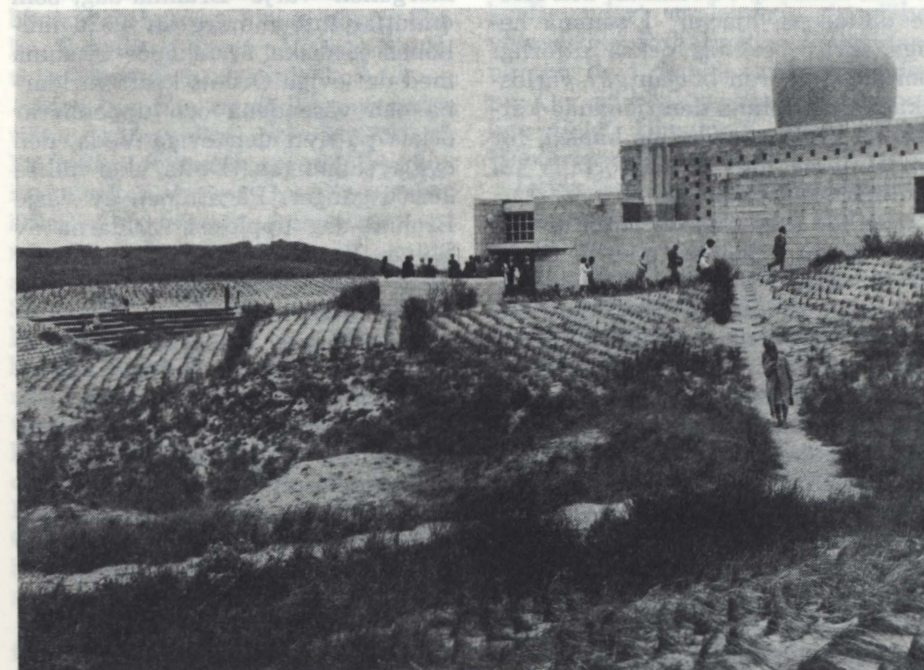
Inayat Khan bosatte sig sedan med sin familj i Suresnes utanför Paris. Men när alltför människor i olika delar av Europa och Amerika fångades av de idéer han framförde, blev det nödvändigt för honom att intensifiera sina resor åt olika håll under hela året. Det blev endast på somrarna han kunde vara tillsammans med sin familj i Suresnes. Den tiden var till en början avsedd som en viloperiod, men eftersom människor då strömmade till från alla håll för att begära hans råd och ledning, fylldes dessa sommarmånader i stället av intensiv verksamhet. Detta var början till Sufi Sommarskola, som än i dag existerar. T. o. m. 1939 hölls den i Suresnes, och efter andra världskrigets slut har den hållits i Holland varje år. År 1970 var en milstolpe i Sommarskolans historia, då ett tempel blev byggt på en plats som en gång helgats av Inayat Khan. För c:a femtio år sedan höll Inayat Khan sin sommarskola i Katwijk aan Zee i Holland. En dag när han ensam gått ut bland dynerna, hade han där en

märklig upplevelse. Nästa dag pekade han ut platsen för några lärjungar och sade att den skulle kallas Murad Hassil, vilket betyder önsknings uppfyllelse. — Småningom lyckades det Sufi-Rörelsen att inköpa ett stort område i dessa dyner, och nu reser sig där ett vackert tempel högt upp på dynerna med utsikt åt havet och omgivet av dalar för olika ändamål. Där finns en liten dal för barnen att leka i, en annan där äldre kan mötas för samtal och picknick och en fridens dal dit man får gå in barfota eller i strumplästen, dels av vördnad för platsen och dels för att inte förstöra vegetationen. Runt omkring denna dal går en stenlagd väg, den s. k. Tystnadens väg, där inga samtal får förekomma. Härigenom bevaras friden för dem som vill sitta i meditation nere i dalen. Den atmosfär och den frid som här utvecklas går ej att i ord beskriva. Den är en läkedom till kropp och själ. Bakom templet har ungdomar själva byggt en amfiteater där det är meningen att man sköna sommardagar genom högtalaranläggning skall kunna åhöra predikningar och föredrag.

Men nu åter till Inayat Khans egen fortsatta verksamhet. Han förstod snart att en verksamhet som den han påbörjat och som vunnit så stort gensvar från olika håll, måste ha en fast organisation och ett namn. Han kallade den Sufi-Rörelsen och upprättade i Genève dess huvudkvarter, där han själv med stor omsorg utvecklade principerna för dess konstitution. Bland rörel-

sens skilda verksamhetsgrenar intar Sufi-Orden en angelägen plats. Inom ramen för denna ges esoterisk undervisning och personlig ledning i koncentration och meditation. Men det budskap Inayat Khan kände sig kallad att bära fram, var inte till bara för en esoterisk orden. Med lika stort intresse ägnade han sig åt den verksamhet som blev kallad Världsbrödraskapet. Genom den kunde de idéer han kände så mycket för, nå ett vidare fält. Den gav honom tillfälle att i tal och skrift belysa många skilda ämnen, såsom konst, musik, poesi, dramatik, arkitektur, mellanfolkliga samhällsproblem och mycket annat. Han instiftade också en **universell gudstjänst**, där ett ljus tänds för var och en av de stora religionerna samt ett ljus "för alla dem som hållit sanningens ljus högt". En kort text läses ur de olika heliga skrifterna, vilket ofta kan belysa ämnet för predikan på ett fylligare sätt än vad en enda text kan göra. Inayat Khan önskade att denna universella gudstjänst skulle bli till en ständig påminnelse om de skatter som låg förborgade i så många olika skrifter och att den skulle bidra till ökad förståelse och fördragsamhet mellan utövarna av skilda religioner. Detta var inte för att nödvändigt samla alla under ett tak men för att vidga förståelsen för skilda religioner. Själv gick han med lika stor andakt och respekt in i en moské, en kyrka och en synagoga.

När han lämnade denna världen 1927 i en ålder av 44 år, lämnade

Templet "Universel" i Katwijk aan Zee i Holland

han efter sig ett rikt material för den esoteriska undervisningen och även ett stort antal skrifter som senare givits ut i bokform, nu i tolv digra volymer. Dessa böcker är nu även delvis översatta till svenska, men tyvärr har endast några få givits ut i tryck.

Även om Sufi-Rörelsen kan sägas vara en ung företeelse i tiden, är sufismen mycket gammal. Man känner inte till någon grundare, men sufiskolor har existerat sedan Abrahams tid. I Arabien utvecklades huvudsakligen den metafysiska sidan, i Persien den litterära — där har vi alla de kända poeterna Rumi, Attar, Hafiz, Omar Khayyam och många fler. I de indiska sufiskolorna utvecklades särskilt förmågan till meditation. Men det centrala temat har varit och förblivit detsamma i alla tider: strävan att göra livet rent. All livets tragik härrör enligt sufin från bristen på renhet. Och att vara ren är att vara naturlig. Det är samma visdom som alla de andliga lärarna sökt bibringa mänskligheten. De studier och den träning som ges, går ut på att man må lära känna sin egen sanna natur och därigenom få kunskap om livets natur i allmänhet. Målet är att människan må lära känna syftet med sitt liv och hur hon skall fullborda det. Vi människor förlorar lätt tron på vår egen framgång genom besvikelser som möter oss i livet. Inayat Khan säger: "Människan är född till att göra vad hon längtar efter att göra, och framgång är naturlig. Misslyckande är onaturligt. När människan är sig själv, är hela världen hennes egen; men när hon inte är sig själv, är inte ens detta själv hennes tillhörighet. Då vet hon inte vem hon är och inte varför hon lever här på jorden; då är hon till mindre gagn för sig själv och andra än en klippa." Och han tillägger: "Det är i självförverkligandet som hela livets mysterium är centrerat. Det är alla sjukdomars botemedel, det är hemligheten med framgång i alla livets skiften; det är en religion och mer än en religion. Felet med mänskligheten i dag är att den inte är sig själv, och detta är orsaken till allt elände i världen. Därför finns det ingen annan väg att lösa dessa problem än den som de heliga och vise i alla tider utpekat, den väg som leder till själens förverkligande av sig själv."

Sufismen är en maning till människorna att lära känna livet bättre.

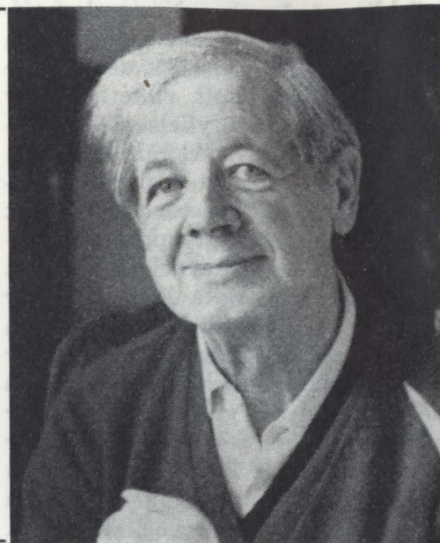
(Forts. på sid. 15)

DEN INDISKA BHAKTIYOGAN

Av Walther Eidlitz

Bhakti är tjänande (seva). Tjänandet är högst, när en gudsinvid bhakta glömmar sitt eget jag, medan han genom sitt tjänande gläder Gud och Hans eviga ledsagare.

För en hindu är de heliga urkunderna, vedaskrifterna, inte mänskligt skapade, inte diktning, mytologi utan gudomlig uppenbarelse av evig sanning. De leder alla direkt eller indirekt till Honom, **Bhagavan**, den levande Guden, Han som inte begränsas av tid, rum och kausalitet, Han som är den Ende men som betecknas med många namn och uppenbarar sig på mångahanda sätt.

”Man kallar honom Indra, Varuna och Mitra, Agni, den skönt bevingade himmelsfågeln; många namn ger siarna **den Ende**, som är **absolut Vara**; man kallar Honom Agni, Yama, Matarishvan.”

(Rigveda 1, 146: 46)

Han, den Ende, talar i Bhagavadgita:

”Det är Jag som ger mig tillkännan i alla vedaskrifterna. Jag är den Ende som har verklig insikt i Veda, och vedantas upphovsman är jag.”

(Bhagavadgita 15,15)

Flera gånger sägs det i skrifterna att liksom Gud är evig, oändlig och allt uppfyllande, så är också det gudomliga Ordet, som är oskiljaktigt från Honom, evigt, oändligt och allt uppfyllande. Liksom Han är, vare sig en värld existerar eller ingen värld existerar, så är också det eviga, gudomliga Ordet, vare sig en värld existerar eller ingen värld existerar, vare sig det finns väsen, som med det inre örat förnimmer Ordet, eller inga väsen finns, som förnimmer det. Det gudomliga Ordet ljuder från evighet till evighet.

Medan kristendomens bibel talar om vår världs skapelse och slutliga undergång och uppkomsten av en ny himmel och en ny jord, berättar de indiska uppenbarelseurkunderna om tallösa efter varandra skeende världsskapelser och världsundergångar, utan början, utan slut.

Hela vår värld är enligt Rigveda **blott ett stoftgrand**, som samlats ihop i ”Vishnus fotspår”.

Världsskaparen kallas Brahma, men han är inte den Högste själv utan blott Hans tjänare.

Bhagavata-Purana börjar med dessa ord: ”Låt oss djupt begrunda Honom från vilken världens skapelse, upprätthållande och undergång utgår och som uppenbarade Vedas kunskap i Brahmas, den förste diktarens, hjärta.” I samma heliga skrift berättas också utförligt om att Gud från början gav världsskaparen Brahma **den tjänande kärlekens kraft, som kallas bhakti**, för att Brahma inte skulle förfalla till stolthet och förhävelse.

I en lotus, som växer fram ur den allt genomträngande guden Vishnus navel, vaknar Brahma, världsskaparen, till medvetande. Skrifterna använder alltså ett bildspråk — ur Guds innersta väsen uppstår Brahma. Och i Brahmas hjärta lyser genom Guds nåd den eviga Veda, det heliga vetandet. Med hjälp av kraften i Vedas Ord kan Brahma på Guds befallning av mayas urmateria skapa världen och de levande väsendenas höljen.

I Purana anges de oerhörda tidrymder som en ”dag” och en ”natt” hos Brahma omfattar. De angivna siffrorna erinrar om den moderna astronomins väldiga tal. På varje

Brahma-dags morgon skapar Brahma enligt den gudomliga planen världarna och dess väsenden. På aftonen varje Brahma-dag upplöser Shiva, en annan av den Högstes tjänare, världarna, och de tallösa väsendena går in i vilan, blir osynliga. Nästa världsmorgon vaknar Brahma på nytt till medvetande. Han låter världarna framträda så som de förut var, kläder väsendena på nytt i urmateriens stoff så att de återigen blir synliga och får gestalt som motsvarar deras ännu inte utlevade begär och böjelser.

Enligt uppgifter i Purana är en Brahmas levnadsålder hundra himmelska år eller 36.000 Brahma-dagar och 36.000 Brahma-nätter. På morgonen varje Brahma-dag, som omfattar inte mindre än 4.320 miljoner jordiska år, skapar Brahma med det eviga Ordets kraft världarna och väsendena och uppenbarar också på nytt den eviga Veda, den eviga sanningen. Detta sker alltså 36.000 gånger. På aftonen av varje Brahma-dag upplöses världarna av Shiva. Varje Brahma-natt, då vår värld inte finns, varar likaledes 4.320 miljoner år.

På aftonen den sista Brahma-dagen frånträder Brahma, Guds sanne tjänare, sitt svåra ämbete och ingår i Guds eviga rike. Nu börjar en mycket längre natt, den stora världsupplösningens natt, som varar lika länge som en Brahmas fulla levnadsålder, alltså över 300.000 miljarder jordiska år. Vad som i denna fullständiga världsförintelse blir kvar som ”rest” är Han, den evige Guden och Hans eviga rike — och urmateriens gestaltlösa, dunkla substans.

Vid slutet av denna natt växer åter ur Vishnus navel en lotus fram, och ur dess blomkalk vaknar än en gång ett högt väsen till medvetande, vilket blir den nya Brahma, den nya världsskaparen. Än en gång skapas världarna och väsendena så som de förut var, och åter lyser det eviga Ordets uppenbarelse för väsendena.

Men det finns vid samma tid inte endast en världsskapare. Oräknliga Brahmas verkar samtidigt i oräknliga universa för att fullborda Guds världsplan. Och oräknliga Shivas upplöser dessa världar.

Över alla är Han, **den ofödde Högste**, den Allsmäktige, som förlämnar skaparkraften och vars allt genomströmmande, gränslösa rike står över tidens, rummets och kausalitetens lagar. Han är herre över alla dödliga och odödliga. Han har besjungs som den som har ”tusen ögon, tusen armar, tusen fötter, den som omger världssalltet på alla sidor”. Han är utanför och innanför allt.

Herren Krishna, som själv är den ofödde, evige Högste, vandrar på jorden i en människoliknande gestalt. Han säger i Bhagavadgita, sedan Han beskrivit andra yogavägar, hur adepterna kan få kännedom om Hans verkliga väsen:

”Genom **bhakti** känner han Mitt väsen, vet hur Jag är och vem Jag är...”

(Bhagavadgita 18,55)

Vad innebär nu **bhakti**? Ordet bhakti härleds från sanskritroten **bhaj**, som betyder tjäna, känna älska. Tonvikten ligger på tjäna. Bhakti är tjänande kärlek till Gud.

Men hur kan en dödlig människa tjäna den osynlige, okände Guden? De heliga texterna ger upplysning: ingen människa, om hon än är den ädlaste, dygdigaste, frommaste, renaste och heligaste, förmår av sig själv ha bhakti, kärlek, till Gud. Sann och ren bhakti är inte i mänsklig förmåga. Bhakti är Guds egen härliga kraft, Guds livskraft, som, när den griper ett hjärta, där blir till tjänande kärlek. ”Bhakti är den kraft varmed Gud känner sin egen oändlighet och låter andra känna Honom. Bhakti är den kraft varmed Gud upplever sin egen sällhet och även låter andra uppleva denna sällhet.”

Bhakti är inte en enkel hjärtats fromhet eller en känsloupplevelse. Enligt de indiska uppenbarelseurkunderna innebär bhakti att Gud

har gripit människans hjärta med bhaktis kraft, och den strålar sedan tillbaka till sitt ursprung. Det är fråga om en akt av **utväljande** från Guds sida. Människan kan endast förbereda sig för att motta bhaktis kraft med vilken hon kan lära känna Guds väsen och förmå tjäna Honom och glädja Honom.

Den Ende och evigt varande framställs i otaliga bilder och skulpturer i Indien som Vishnu, som Krishna, som Rama, som Shiva i mänsklig gestalt. Men detta betyder inte att bhaktas (de som har bhakti) uppfattar Gud som en idealiserad avbild av människan. Guds väsen är över all mänsklig fattningsförmåga.

I Jiva Goswamis arbete ”Shat-Sandarabha” finns följande framställning av Guds väsen, så som det framstår för en bhaktas tjänande och kännande kärlek.

Gud uttrycker sitt eviga vara i tre former:

1. Av tid och rum obegränsat vara (sat), helt bestående av ren insikt (cit) och lycka (ananda), utan uttryck för kraft (shakti), evigt, stilla vara: ”Det”, formlost, gestaltlost, inaktivt: **Brahman**.

2. Levande av tid och rum obegränsat vara (sat), helt bestående av insikt (cit) och lycka (ananda), med uttryck för kraft, tillvänd världen men inte avhängig av världen — det är **Paramatman** (eller Vishnu).

3. Av tid och rum obegränsat vara (sat) helt bestående av insikt (cit) och lycka (ananda) med uttryck för den oändliga fullheten av Hans egen kraft, endast upplevande sig själv, utan direkt förhållande till världarna och de i dem levande väsendena. Det är bhaktas älskade personlige Gud: **Bhagavan**, Gud såsom Han lever sitt eget liv.

Dessa Guds tre uttrycksformer är skilda men inte åtskilda från varandra. Det rör sig inte om en treenighet eller om tre gudar. Gud är i dessa tre uttrycksformer.

Då Bhagavans tre former är uttryck för den Ende, kan de tre namnen Brahman, Paramatman och Bhagavan användas för var och en av de tre formerna. Brahman kallas alltså i skrifterna emellanåt Bhagavan, och Bhagavan kallas ibland Brahman.

Ibland kallas Gud i skrifterna **alla krafter herre**. Han är den som äger kraften, **shakti**.

När en del av Guds oändliga kraft riktar sig mot världen, då är det den kraft som bär upp alla värld-

darna och väsendena. Det sägs att före tidens början vände en del aspekt av Guds fullhet, den stora Atman Mahavishnu, sin strålände blick mot det eviga Varats skugga, mayas urmateria. Varje strålnista av denna gudomliga blick är en individuell Atman, den eviga väsens kärnan hos ett av de tallösa livsväsendena, som befolkar tidens och rummets världar. Genom Mahavishnus strålblick väcktes den döda urmaterien, förlänades den liv, och den första impulsen gavs till världarnas skapelse, vilken sedan i enskildheter utförs av de olika Brahmas. Det berättas att Vishnu inte bara sände sin strålände blick i mayas sköte, utan Han gick själv in i det som blev till världar. Han, som är över tid och rum, är nu också inom tid och rum, dock utan att på minsta vis vara berörd av tidens och rummets lagar. Vishnu ingick inte bara i världssalltet, Han gick också som Paramatman in i alla enskilda Atmas, dock utan att uppge sin enhet och fullhet.

Varje individuell Atman i ett levande väsen är en droppe evighet, en ytterst ringa del av det eviga Varat, av Kunskapen och Sällheten, begåvad med en liten del av Guds fria vilja. Tack vare den fria viljan har alla Atmas förmågan att välja om de skall bli kvar i Guds kärlek eller njuta för sig själva.

Av mayas stoff ges Atman en värld och förses med fysisk kropp och sinnesorgan. Den från Gud bortirrade eviga Atman får det material den behöver för att uppleva mayavärldens njutningar och lidanden.

Mayas värld är ett Atmans **fängelse**. Maya slungar Atman, som är under dess bann, bort från Gud så att den inte längre kan se Honom. Dessutom ger maya den bortirrade Atman en falsk jagkänsla så att den, som med rätt kan säga: ”Jag är Atman och tillhör evigt Gud”, identifierar sig med kroppen och psyket, som är helt väsensfrämmande för den. Atmans isolering från Gud är självförvållad. Orsaken ligger i osläckta begär efter egen njutning, vilka härstammar från tidigare inkarnationer.

Men om en Atman längtar efter att vända tillbaka till sitt ursprung, så blir den inre åskådaren, Gud, som finns som den inre ledaren i varje varelse, intresserad. Då hjälper maya, Guds tjänarinna, denna människa att finna en lärare, en guru, som visar vägen till frihet från

(Forts. på sid. 14)

Martinus på 1930-talet

LIVETS GÅTA

Det mest fundamentala draget i Martinus världsbild är uppfattningen av universum som ett stort, alltomfattande levande väsen, som inte har några begränsningar i rummets eller tidens dimensioner. Människan befinner sig alltså inte i en död värld bestående av materier som styrs av tillfälliga fysiska lagar, utan i en levande organism av universell karaktär, där de fysiska lagarna visar sig som led i långt mer omfattande livsprinciper. I sitt absoluta objektiva format undandrar sig detta levande universum varje beskrivning, då en sådan kräver en avgränsning i förhållande till något annat, och dess upphov, som i Martinus terminologi är identiskt med Gudomen, är därför likaså utanför all definition. I sin enklaste analys kan Gudomen endast betecknas som ett gudomligt "något", vars eviga och obegränsade natur inte på något sätt kan karakteriseras med en timlig och rumslig definition. Trots denna storslagna karaktäristik är Gudomen i Martinus framställning likväl inte fjärran eller otillgänglig, utan däremot en närvarande faktor i vartenda levande väsens dagliga tillvaro. Alla varelser är organ, celler eller atomer i Gudomens organism, men i motsats till människans förhållande till sin egen organisms mikroliv omfattar den gudomliga anden samtliga sina livsenheters tillvaro och utveckling med en obegränsat sympatisk och hjälpande hållning. Dels genom bönen och dels genom den dagliga

M. Thomsen i Köpenhamn är säkert värd all respekt. Ty det är väl en respektabel sysselsättning att utarbeta en helt egen kosmologi (världsförklaring) — inte minst om man är autodidakt och ursprungligen mejerist? Av dem som samlas kring hans tankar och person möts Thomsen — eller Martinus som är hans författarnamn — inte bara med respekt och intresse utan vördnad. De ser den nu 80-årige mannen som en ljusgestalt och ett religiöst geni.

"Hos Martinus har jag funnit den sanning jag sökt", säger Nils Kalén i Linköping (som driver Hulsans Förlag). "Martinus tankar kommer att få allt större spridning", säger Agne Windmark på Lidingö (som har Reformförlaget).

Följande text om Martinus är hämtad från en artikel "Livets gåta" i Kosmos-breven av Svend-Åge Rossen, rektor vid en skola för utvecklingsstörda barn. (Översättning: R. Nordström.)

växelverkan med medväsen i samhället och naturen står den enskilda individen å sin sida i en beständig kontakt med detta universums gudomliga centrum helt oberoende av om han nått en sådan utvecklingsnivå, att han förstär och värdesätter denna kontakt eller ej.

Den kärlek och det intresse varmed Gudomen omfattar varje enskilt levande väsen i världsalltet är en bekräftelse på Bibelns ord: Allt är mycket gott! Martinus samtliga analyser utmynnar i detta enda facit. — Gudomen besitter inte endast obegränsad kärlek utan tillika en visdom som kommer till uttryck i kosmiska lagar eller principer, som på lång sikt är till obetingad fördel för universums samtliga invånare. Denna visdom visar sig bl. a. som inbegreppet av den teknik och genialitet som utvecklar sig överallt i den oorganiska och organiska världen, i organismernas inre uppbyggnad, i instinktiva beteendemekanismer och i samspelet mellan de biologiska arterna i luften, i havet, på landbacken och i jordskorpan mikroliv. Dessa kosmiska principer är av sådan art, att samtidigt med att de ger väsendena en maximal grad av fri vilja, ger de dem dessutom möjlighet till en oändlig livsförnyelse. De levande väsendena står fria gentemot universums materier och energier, som de kan använda efter egen vilja och önskan.

Det finns endast två betydelsefulla begränsningar för det indivi-

duella utvecklandet: **ingen enskild individ har makt eller förmåga att utplåna sin egen eller andras eviga existens**, och var och en måste ta följderna av sina handlingar. Den gudomliga kärleken utgör alltså inte något bortkallande och innefattar inget beskydd mot de naturliga verkningarna av ett negativt levnadssätt. Ett sådant överbeskydd skulle nämligen omyndiggöra individen och göra hans frihet illusorisk. De många lidanden som människorna upplever i form av sjukdomar, krig och katastrofer, dokumenterar den fria viljans realitet, och de rika erfarenheter som vinnes genom dessa provningar, bekräftar att den gudomliga harmonin är av ett format som inte rubbas, utan understöddes av frihetsprincipen.

Den fria viljan är alltså avbalanserad av det som Martinus kallar ödeslagen. Denna innebär, att det levande väsendets handlingar alltid får följder, som vänder tillbaka till det, när dessa, inte som något straff, utan som ett slags pedagogisk undervisning, upplyser det om hur dessa handlingar känns av de medväsen som varit föremål för handlingarna. **Bedragaren kommer att bli bedragen, tjuven bestulen, mördaren mördad o. s. v.**, även om det ibland kan dröja länge, innan man skördar det man sått. Ödeslagen uppfyller grundtesen om att allt är mycket gott, därför att den representerar en livsmekanism som garanterar, att ingen kan göra någon orätt, lika litet som någon i absolut

mening kan lida orätt. Varje angrepp på och varje förnedring av en person är ett mottagande av en "ödesväg", vars första orsak är att finna i vederbörandes egna tidigare handlingar.

I motsats till inställningen i vissa österländska religionsformer medför ödeslagen i Martinus framställning emellertid inte en apatisk, passiv hållning inför medväsendenas lidanden, utan rymmer däremot en appell om att hjälpa, eftersom alla levande väsen naturligtvis har lika stort behov av lindring i sina lidanden, vare sig de själva är orsak därtill eller ej. Martinus gör sig här till förespråkare för att man vid varje tid ställer sin insats till förfogande för den gudomliga omsorgen och bistår de medväsen som ber om hjälp — utan att kränka deras självbestämmanderätt.

Individens kosmiska struktur

Det har redan framhållits, att varje levande väsen har del i en evig tillvaro, en uppfattning man ofta möter i religiöst tänkande. Martinus går emellertid ett steg längre, i det han ger en logisk motivering härför, baserad på en anatomisk analys av det levande väsendets grundstruktur, som sträcker sig ut över dess organism och psyke. Han framhåller alltså, att det levande väsendet vid ett närmare intuitivt betraktande visar sig besitta ett centrum, ett JAG, som på fundamentalt sätt skiljer sig från dess psyke och organism. Detta jag är varken rums- eller tidsdimensionellt och kan därför inte definieras närmare än: **ett något, som är**. Då jaget inte som alla andra fenomen är begränsat i tid och rum, är det, på ett sätt som endast är den intuitivt begåvade givet att helt kunna fatta, oändligt och evigt. Den levande varelsen är alltså i sitt innersta väsen ett med evigheten och därmed ett med Gudomen och med alla medväsen i en beständig identitetssamfund.

Många avsnitt i sitt huvudverk "Livets Bok" samt i andra böcker har Martinus ägnat åt argumentationen för att individens innersta jag har denna evighetsnatur, därför att det visar sig mycket svårt för en västerländsk tankegång, som har en lång tradition att alla realiteter i livet är påtagliga, har storlek, utsträckning, varaktighet o. s. v., att acceptera denna uppfattning. Summan av dessa argument är denna, att universums samtliga materier,

krafter och energier på olika sätt kan vägas, mätas och beskrivas, blott icke den realitet som utväljer och använder dessa materier. Denna realitet måste för att kunna utöva en sådan myndighet över materien i sig själv vara något annat än materia och kan därför inte vara underkastad materiens begränsningar i tid och rum. Den måste vara "höjd över" tid och rum, d. v. s. vara evig och obegränsad. Alternativet skulle vara, att denna realitet, alias jaget, inte existerade, men denna möjlighet kolliderar oundgängligen med den omständigheten, att individen upplever, att han kan välja, tänka och skapa. Det måste därför hos individen finnas något som har dessa egenskaper. Det kan inte vara de kemiska ämnena i hjärnan, som egenhändigt klarar dessa funktioner. Dessa är underställda fysisk-kemiska lagar, som inte själva kan välja eller disponera, utan nödvändigtvis följer en kedjeprocess, som fortsätter i slumpartad riktning, liksom en herrelös bil, som kör av vägen. Det är absolut obegripligt, hur en deterministisk kedjeprocess skulle kunna ge den förnimmelse av valfrihet, som är levande, medvetna väsens mest obestriddliga kännetecken. Denna förnimmelse tyder snarare på att det hos det levande väsendet just finns ett något som inte är materia, utan som till sin natur är höjt över materien och därför kan använda materiens lagbundenhet till sina önskningsuppfyllelse.

I Martinus terminologi är jaget alltså SKAPAREN i absolut mening, medan tingen i materiernas värld inklusive organismen och dess hjärna utgör det SKAPADE. Allt efter sin kunskap och sina erfarenheter, d. v. s. sin SKAPARFÖRMÅGAS utveckling, kan individen utforma sin tillvaro i överensstämmelse med sina ideal och önsknings. Man kan alltså säga, att det levande väsendet äger en principiell, men endast relativt fri vilja, vars relativitet beror på utvecklingsgraden av dess förmåga att utnyttja livslagarna och skapa överensstämmelse mellan önsknings och resultat eller teori och praktik.

Svend-Åge Rossen.

Hulsans Förlag, Linköping 3, säljer Martinuslitteratur.

För den som vill tränga in i Martinus kosmologi finns bl. a. kontaktbreven KOSMOS. Provprenumeration för två månader kostnadsfri. Beställes från Martinus institut, Mariendalsvej 94-96, DK-2000 Köpenhamn F.

LJUSMÄNNISKAN

Det blev så ljust omkring oss
Himlen klarnade
Luften blev lätt att andas
Mörka tankar skingrades
Spända drag veknade
Hårda stämmor mjuknade
Tonen blev varm
Orden varliga
Ögonen begynte le

En ljusmänniska steg över tröskeln
med sitt trollspö
förvandlande envär
till en vän

Ingrid von Troimowitz

ENGELSKSPRÄKIG LITTERATUR

UFO, OCKULTISM, ESP ETC.
500 boktitlar lagerföres varav c:a 100 i pocket. Ytterligare c:a 3000 kan anskaffas.

Postorderbokhandeln

EDISTA

Fack 3
180 10 ENEBYBERG

Din personliga

BIORYTM

uträknas enl. medicinalrådet dr. Wilhelm Fliess' metod, byggd på strikt vetenskapliga forskningsrön.

1. Biorytmogram eller pulsationsrytmen.
2. Högsta försäkringsskydd mot den egna mänskliga faktorn.

Ovärderligt för bl. a. varje bilförare — enl. statistiskt underlag. Begär information! H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

MWO-healinginstrumentet och kroppsenergiinstrumen

omtalad i SÖKAREN nr 8, 1965

demonstreras av H. Schubert, som även ger behandling (t. ex. hembesök).

Adress: S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

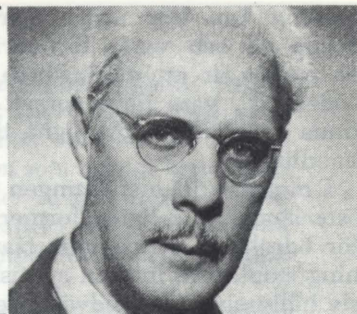
Ref. och behandling:

MARJA-KLINIKEN, Skeppargatan 11, Stockholm, tel. 08-62 78 99.

Bernhard Hegardt:

KAN VI VÄNTA EN NY VÄRLDSRELIGION?

Har mänskligheten någon möjlighet att överleva? En av dem som ifrågasätter detta är den världsberömda ryske kärnforskaren Andresj Sacharov. I sin lilla bok "Ett alternativ till världens undergång", vilken även finns på svenska, hävdar han att enda räddningen är **en total mental omställning**, så att mänskligheten blir som **en enda stor familj, ett enda universellt broderskap**.

Det är ju inte underligt att frågan om världens eventuella undergång ställs, när man tänker på att **de militära förstörelsemedlen** i form av kärnvapen, nervgifter, bakteriologiska stridsmedel m.m. ökar i mängd och effektivitet för varje år som går och att det bara behövs ett förflutet ord, ett missförstånd, personligt omdömesfel eller dylikt för att utlösa ett världskrig, som under loppet av några dagar skulle kunna förinta större delen av mänskligheten liksom en stor del av allt organiskt liv på jorden. Därtill kommer den på längre sikt utomordentligt farliga **miljöförstörelsen**, som breder ut sig snabbt över världen. En oceanografisk expedition rapporterar att "världshaven är döende". Nersmutsningen av jordens atmosfär ökar med cirka 90 millioner ton årligen, öknarna växer — den "tysta våren" blir allt vanligare i naturens rike, samtidigt som det återstående växt- och djurlivet alltmer minskar. Till allt detta kommer **befolkningsexplosionen** med problemet hur alla de nya människorna skall kunna försörjas.

Inte mindre farlig är **den psykiska miljöförstörelsen**: — narkoman, alkoholism, ökad självmordsfrekvens, de allt vanligare själsoch nervsjukdomarna i förening med allmän disharmoni och vantrevnad, en utveckling som i hög grad befordras av att människorna alltmer hopas i de redan onaturligt stora jättestaderna. Som exempel kan nämnas att — om en uppgift i

pressen är riktig — 3/4 av befolkningen i New York är mer eller mindre ur psykisk balans.

Ett är säkert: Man kommer aldrig till rätta med allt detta onda enbart med hjälp av nya tekniska uppfinningar, mer effektiva militära förstörelsemedel, maktkonstellationer, politiska omvälvningar eller revolutioner. Något annat måste komma till.

Vår tids tekniska uppfinningar, underbara och nästan otroliga som de många gånger kan te sig, är i sista hand **skapelser av vårt mänskliga psyke och dess tänkande**. Det är där den skapande kraften finns och därmed också det slutliga avgörandet.

Om det förhåller sig så, borde väl religionen och den religiösa väckelsen kunna betyda något? Nej, invänder någon, religionen är dömd att snart försvinna; den tillhör det förflutna; det finns ingen plats för den i ett teknokratiskt upplyst samhälle. I de kommunistiska staterna förföljs religionen, och hur länge skall den rest av religiöst liv, som ännu finns kvar där, kunna existera? Även i icke-kommunistiska länder förlorar religionen ständigt i betydelse. Kyrkorna blir allt tommare på folk, och även friför-samlingarna smälter ihop. T.o.m. katolska kyrkan tunnas ut och nästan försvinner i de utpräglade industriområdena. I stora delar av Sydamerika har den nästan upphört att fungera. Prästernas opposition mot det onaturliga celibatet blir allt hårdare. I Förenta staterna hör det visserligen alltjämt till social konvensans att gå i kyrkan, men någon djupare betydelse tycks inte detta kyrkobesökande ha, varken för den enskildes liv eller samhällslivet.

Även i den muhammedanska världen glömmar man bort religionen, när samhället rationaliseras och industrialiseras.

Om det är så att man med religion menar dogmer, riter, ceremonier, trosbekännelse, väckelserörelse,

kyrkoorganisationer, prästvælde o. dyl., så är det nog riktigt att miss-trösta om religionens fortsatta existens på längre sikt. Men om det är så att "Guds rike är inom oss", d.v.s. att **religionen i allt väsentligt är det inre livets sak**, medan yttre former endast är hjälpmedel, anpassade efter bl. a. tidsförhållandena, så ställer sig saken annorlunda. Att så är fallet har i alla tider hävdats av de stora mystikerna. Medeltidens mest kände mystiker, Mäster Eckehart, sa t. ex. att det är frommare att med det rätta sinnet trampa på en sten än att begå nattvarden utan detta. Han sa också att även om Jesus hade fötts tusen gånger i Betlehem, betyder det ingenting, om han (= det religiösa livet) inte föds i ens hjärta. Religionen blir sålunda identisk med den inre upplevelsen, mer eller mindre oavsett de yttre formerna och omständigheterna. Religion som inre upplevelse torde för många människor, kanske de flesta, vara ett medfött behov som måste tillfredsställas, om livet skall ha någon mening.

Att ett stort religiöst behov alltjämt finns kan bl. a. vår tids själs- och nervläkare intyga. Carl Gustav Jung har sagt att av alla patienter han hade, var det inte en enda i åldern 30—40 år, hos vilken inte de mentala svårigheterna och patologiska tillstånden hade sin rot i problem med livsåskådningen, främst av religiös art. Han försökte därför ofta återföra dessa patienter till deras vanligen förlorade barn-domstro. En av vår tids mest kända själsläkare, Viktor Frankl i Wien, betonar ännu starkare samma sak, och han berättar att han under de år han satt i nazistiskt fångläger kunde iakta att endast de fångar som hade stödet av en djupt och fast rotad tro och livsåskådning, kunde hårdas ut och klara sig, medan de andra tämligen snabbt dukade under. En nutida, framstående svensk psykiater anser att det

varje år är tusentals människor som dukar under, därför att livet inte har någon mening för dem. Tesen att människan skall leva av tro har långt större räckvidd i psykologiskt avseende än vad folk i allmänhet anar.

Frånvaron av en djupt och fast rotad religiös och etisk livsåskådning har i hög grad bidragit till att skapa den inre sönderslitenhet, ångeststämning, disharmoni och oro som alltmer förekommer framför allt i de överutvecklade länderna.

Om de nuvarande religiösa formerna endast i mindre utsträckning kan tillfredsställa människorna, ligger det nära till hands att man börjar se sig om efter andra religiösa föreställningar, vilka är mer lämpade för vår tid än de som tillkom för tusentals år sedan, då världsbilden och de sociala förhållandena var helt annorlunda än i dag och då den vetenskapliga forskningen ännu inte existerade.

Det religiösa sökandet har bl. a. tagit sig uttryck i väntan på en ny världslärare. I början av detta sekel talade t. ex. den berömda engelske författaren H. G. Wells i hänryckta ordalag om den kommande världsläraren, och i vårt land besjöng Fröding honom i flera av sina dikter, främst i graalsångerna.

Vid vår tideräknings början fanns en adventstämning, inte bara i Palestina utan också i andra länder vid östra Medelhavet. Den romerske skalden Vergilius, som levde då (70 f. Kr—19 e. Kr) besjöng i sina dikter barnet som föddes i Österland och skulle frälsa världen, varför han under medeltiden stundom räknades halvt som en kristen skald.

I våra dagar finns också en adventstämning — men av mycket större omfattning. Sedan tiden omedelbart före sekelskiftet har i den indiska och buddhistiska världen gjort sig gällande en allt intensivare väntan på Maitreya, den milde och kärleksfulle, som en del tror är en inkarnation av profeten från Nasaret. Från Sibirien, Korea och Japan i norr till Burma, Thailand och Indien i söder har man i många kloster inrättat en helig kammare åt Maitreya och i många pagoder och tempel satt upp bilder till hans ära. Man tror att det är Maitreya som skall göra världen mild och god igen.

Om nu en dylik gestalt verkligen skulle uppstå och ge upphov till en ny världsreligion, får man komma ihåg att det sker under helt andra förhållanden än när de nuvarande

världsreligionerna uppkom. Men det kanske finns en viss sannolikhet för att Asien återigen blir utgångspunkten. Asien rymmer inom sina gränser mer än 2/3 av hela mänskligheten. Alla nuvarande världsreligioner och världskulturer har haft sitt ursprung i denna världsdelen, där vi också finner jordens största och äldsta riken. Därtill kommer att Asien tycks vara på väg att hämta in den övriga världens politiska och kulturella för-språng. Det kan också hända att de stora österländska religionerna bättre kan förenas med den nutida naturvetenskapens världssyn. Einstein bekräftade att hans livsåskådning kom närmast buddhismen och liknande föreställningar, medan han tog avstånd från vad han kallade "fruktans religion", liksom tron på en personlig gud som "belönar och straffar sina egna skapelser". Han var med andra ord panteist eller pansykist liksom professor Gustav Strömberg med sin lära om "universums själ". Den framstående fysikern och nobelpristagaren E. Schrödinger sa att hans livsåskådning var identisk med de indiska upanishadernas. Även Heisenberg vände sig österut. Eddington var platoniker på ett sätt som påminner om den indiska vedanta. — Dessa naturvetenskapsmän har gett upphov till något som brukar kallas "rationalisternas mystik". Och säkerligen är det mycket inom den moderna naturvetenskapen, inte minst atomforskningen, som inbjuder till "mystik", nu när man där måst överge den mekaniska lagen om orsak och verkan och i likhet med psykologin begagnar sig av statistisk metodik. Ja, materien själv har fått något drömkänt över sig, sedan den förvandlats till en slags strålningsenergi och man måste beskriva atomerna inte på vanligt sätt utan med matematiska ekvationer och formler.

Många människor tycks ha för sig att vetenskapen har löst alla mer betydande gåtor — men t. ex. Eddington säger att vår tids vetenskapliga forskning mest bara skummar litet på ytan, medan de stora djupen alltjämt är okända. Gåtorna är lika oändliga som rymden själv. Och på ett område har vi inte ens börjat på allvar, nämligen vårt inre, vårt själsliv. Med de metoder psykologin begagnar sig av finns ingen möjlighet att utforska det inre livet, dit endast det introspektivt meditativa sökandet kan nå. Den schweiziske psykiatern Medard Boss

säger efter studier i Indien att indierna i det avseendet är "årtusenden före oss".

Lika okunniga är vi alltjämt om de ofantliga krafter av positiv och negativ art som rör sig inom den mänskliga gruppsjälen. Inför dessa står vi lika okunniga och bävande som en medeltida man skulle göra, om han plötsligt konfronterades med våra nutida tekniska underverk, såsom television, telefon, kärnkraftverk. Vi vet ingenting om de verkliga orsakerna till t. ex. fascism, nazism, bolsjevism och har därför inte haft någon möjlighet att förutse dem, lika litet som vi kunnat veta något om deras livslängd och slutliga effektivitet. Det enda vi med säkerhet vet är att inom en gruppsjäl kan det mest oväntade och oförutsedda inträffa, ja, t. o. m. något just nu så osannolikt som uppkomsten av en ny världsreligion.

Vi kan tänka på situationen vid vår tideräknings början. Då stod det romerska imperiet på höjden av sin makt och härskade över länderna runt Medelhavet och över hela västra Europa. Allt var organiserat på efter den tidens förhållanden fulländat sätt. Man kunde knappast tänka sig något tryggare och säkrare samhälle. Samtidigt gick borta i ett av de många av romarna underkuvade länderna en profet omkring och förkunnade den mest hjälplösa och världsfrämmande lära som gärna tänkas kan, den om kärleken till Gud och nästan. Naturligtvis gick det galet för honom, och han blev dödad. Några sekler senare låg det mäktiga romarriket i ruiner. Varför? Den gåtan har ännu ingen historiker slutgiltigt förmått lösa. Men ur den lära som den ensamme profeten förkunnade, växte en ny världsreligion, som blev den inspirerande kraften till hela vår västerländska kultur och civilisation. Hur kunde något sådant ske? De få år han predikade för några anhängare i Palestina, kunde inte bli av någon nämnvärd yttre betydelse. Det måste ha kommit andra krafter med i spelet. Men vilka?

För två och ett halvt årtusende sedan vandrade en guru bland tusentals andra sådana omkring i Indien och predikade en lära som i stort sett inte skilde sig så mycket från de högre formerna av vedantismen på den tiden. Hans lära var om möjligt ännu mer hjälplös och världsfrämmande än den som profeten från Nasaret förkunnade. Inte

(Forts. på sid. 15)

ANTEN-FALLET

Natten mellan 29 och 30 augusti förra året iakttogs över gården Enebacken, Anten, inte långt från Alingsås, ett okänt, lysande, rött föremål i luften. Följande dag fann man tre egendomliga, brända märken i gräsmattan på Enebacken, som ägs av 81-åriga Rickard Johansson, 25 meter från hans stuga.

G.I.C.O.F.F:s rapport

En grupp från G.I.C.O.F.F. (Göteborgs Informations Center för Oidentifierade Flygande Föremål) för omedelbart ut för att undersöka fallet, så snart det blev bekant genom en artikel i Göteborgs-Posten. Gruppen bestod av Björn Högman (föreningens ordförande), hans fru Siv samt Sven-Olof Fredriksson och en fotograf, Gunnar Johansson.

Undersökarna träffade kriminalkommissarie Forsberg vid Alingsåspolisen, vilken lämnade uppgift om namn på några personer som sett det oidentifierade föremålet i luften. Sedan samtalade de med drygt halvdussinet vittnen, som gav samstämmiga uppgifter om fenomenet. Följande tycks ha observerats under tiden 23.15—02.00: Ett runt föremål, som lyste starkt rött och rörde sig ovanför skogen både upp och ned och i sidled över gården Enebacken, Anten. Ibland syntes det försvinna under trädtopparna, men sen dök det upp igen; ibland gled det sakta, och ibland satte det högre fart. Det tycktes komma gulvita strålar från klotet. Ett par vittnen trodde att ljusstrålarna kom från marken. Föremålet syntes så stort som "ungefär hälften av fullmånen" eller "något mindre än fullmånen". Ett par vittnen, som tillsammans såg det, säger sig ha hört ljud. Dessa personer observerade det i c:a två timmars tid. När de gick och lade sig, kunde det fortfarande ses.

Folk som såg fenomenet var förbryllade. Några bilister stannade, steg ut och tittade. De kunde se att det inte var månen och inte heller något flygplan. Ett vittne ansåg att det var en ballong med topplanterna.

Det har uppgetts att ett rött föremål också var synligt i Vara och Gunnilse tidigare den aktuella kvällen.

Rickard Johansson, på vars tomt märkena fanns, har varken sett eller hört någonting. Han hade gått och lagt sig vid 9-tiden, och sovrum-

mets fönster vetter bort från den del av tomten där avtrycken påträffades.

Spåren i gräsmattan var tre runda, brända avtryck, belägna i triangelform, där "sidorna" var nästan lika långa: 255, 260 och 260 cm respektive. Djup 4 cm; diameter 40 cm. Se skalaritning, som också visar märkenas placering i förhållande till träd, buskar och staket!

Polisen i Alingsås (kriminalkommissarie Forsberg) har utpekat två pojkar som ansvariga för märkena och för det "flygande tefatet" i luften.

Borås Tidning skrev 18 september: "Det var gröna män från Magra som gjort experiment med en varmluftsballong. Märkena på marken har förmodligen bränts av en plåtburk, fylld med T-sprit. Plåtburken var fästad under ballongen. När T-spriten antändes steg ballongen och lyfte från marken. Dessförinnan hade gräs och rötter under burken avbränts till ett djup av 5 cm. Lågorna från T-spriten lyste upp ballongen och folk kunde långväga ifrån skåda 'det flygande tefatet'."

Kriminalkommissarie Forsberg lämnade ut namnen på pojkarna. G.I.C.O.F.F. talade med en av dem, och det visade sig att han var "ärligt förbannad" över de beskyllningar som de blivit föremål för. Han talade om att han blivit uppringd av många människor, till och med på natten, vilka ville veta hur de hade burit sig åt. Men han hade inte vetat någonting om de ifrågasvarande händelserna förrän han fått läsa om dem i tidningen, och han förstår inte varför han blivit beskyldd för detta.

Tage Eriksson på FOA har accepterat Alingsåspolisens "lösning" av Anten-fallet och spritt ut uppgifterna till pressen. (Jämför med fallet Ann-Lis D., där Eriksson också spred ut beskyllningen för lögn, trots vittnets försäkran att händelsen var sant relaterad.)

Journalisten i Borås Tidning, som

publicerade anklagelsen mot pojkarna, säger att han har mycket bra kännedom om dem och att de ljuger, när de förklarar att de är oskyldiga.

G.I.C.O.F.F. har tagit jordprov från märkena och även s. k. referensjord från ett ställe fyra meter därifrån. Proverna har analyserats på Chalmers Tekniska Högskola, institutionen för kärnkemi. Med geigermätare kunde ingen radioaktivitet konstateras i provjorden, men man fann med annan metod en svag gammaaktivitet.

Utlåtandet från Chalmers

"Två jordprover, nedan kallade provjord och referensjord, har analyserats m.a.p. radioaktiva nuklider genom upptagning av gammaspektra med mångkanalanalysator (Hewlett Packard Multichannel Analyzer, 5400 A).

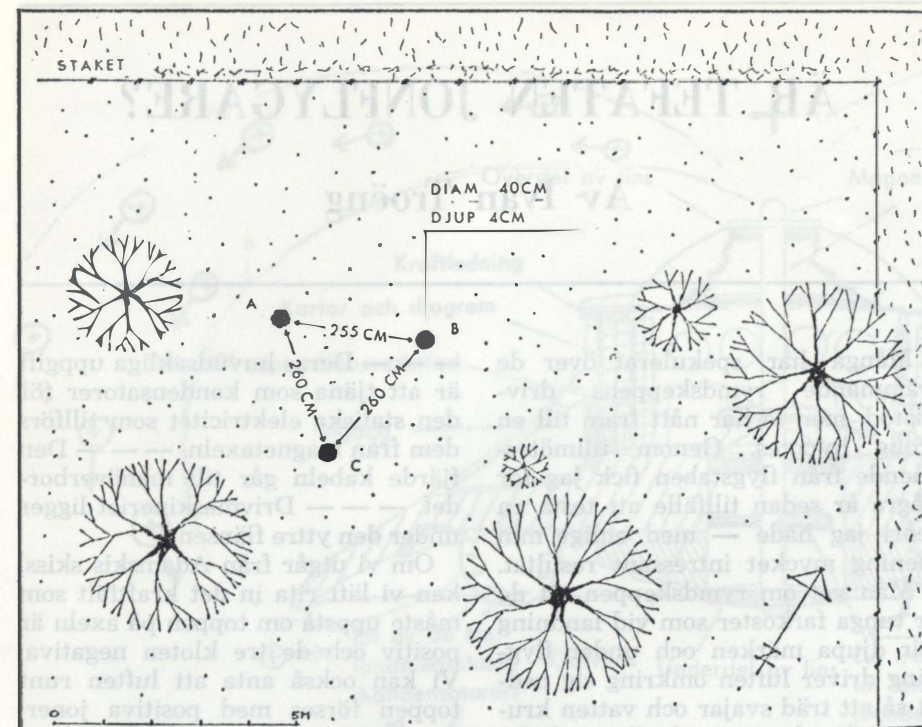
I referensjorden kunde ingen från den naturliga bakgrunden avvikande gammaaktivitet påvisas.

Provjorden uppvisade en svag gammaaktivitet vid energin 660 keV, vilken ej påtagligt avtagit två veckor efter första mättillfället. Denna aktivitet skulle möjligen kunna härstamma från ^{137}mBa (gammaaktivitet vid 662 keV), som bildas vid betasönderfall av ^{137}Cs (halveringstid: 30,0 år). En bekräftelse av detta liksom en kvantitativ uppskattning av mängden gammaaktiv nuklid skulle dock kräva en fullständig radiokemisk analys av en större mängd provjord. Gammaaktivitetens ursprung kan alltså på intet sätt anses fullt klarlagt."

Provjorden hade alltså en viss radioaktivitet, som saknades i referensjorden.

G.I.C.O.F.F. har den uppfattningen att något slag av utblåsning (flammar, ljusstrålar) kan ha förorsakat avtrycken. En kombination av värme och tryck torde ha orsakat djupet, 4 cm, hos märkena.

(G.I.C.O.F.F:s adress: Ahrensbergsgatan 14 A, 416 73 Göteborg.)

Den eventuella UFO-landningsplatsen, ritad av R. Lidblom.

Björn Lippolds rapport

Flera UFO-grupper och ensamma undersökare har besökt Anten. Björn Lippold, som tillhör UFO-Skaraborg, har sammanställt en 15-sidig rapport av vilken vi läst en sammanfattning, införd i tidskriften UFO-Information.

Vi får veta att gården Enebacken ligger ensligt, c:a 1 km från närmaste granne, och att det finns ett stort antal kraftledningar i området. Anten-fallet skulle alltså vara typiskt: ensligt belägen gård, kraftledningar i närheten.

Rickard Johansson bor ensam i sin stuga, där han bott i hela sitt liv, och han säger att han känner till "varenda kvadratmillimeter" av trädgården. Han sov vid den tid då observationerna av föremålet gjordes, men han säger att om någon bil farit in på gården under natten, skulle han med säkerhet ha vaknat.

Björn Lippold anser att det fordrats stor tyngd för att åstadkomma nedpressningen i den hårda marken på platsen. Bland UFO-Skaraborgs medlemmar finns en person med erfarenhet av sådana saker, och han menar att det har behövts ett föremål med en tyngd av fem ton för att göra märkena.

Alingsåspolisen har skickat två rapporter till Tage Eriksson på FOA. Med den första bifogar man ett klipp från Alingsås Tidning 2 september och nämner att "artikeln i tidningen har vederhäftiga uppgif-

ter om allt som är känt i saken". I en senare skrivelse till FOA uppger polisen i Alingsås att två namngivna pojkar varit framme och gjort spåren i gräsmattan på Enebacken.

Björn Lippold har hört Tage Eriksson om Anten-fallet, och denne har förklarat att han inte kan se något samband mellan märkena på Rickard Johanssons tomt och iakttagelserna av ljusfenomenet på himlen. Han säger att avtrycken kan ha funnits på tomten redan tidigare och inte tillkommit samtidigt med observationen av det röda skenet. — Men det var ju så att ljuset syntes över Enebacken och att man följande dag letade där för att finna något spår — och fann det! — Eriksson har inte besökt Anten.

Ingenjör Simus rapport

I tidskriften UFO-Information (Box 311, 591 03 Motala 3) som utges av UFO-Sverige, finns en artikel av ingenjör Lloyd Simu, som är av intresse.

Simu anser bl. a. att om någon eller några åstadkommit nedpressningarna i gräsmattan måste han eller de haft tillgång till ljudlösa lyftkranar, klot som vägt ett halvt ton, en ugn för att värma upp kloten och även mycket effektiva dammsugare, som kunnat sopa igen alla spår som måste ha uppstått på gräsmattan.

Beträffande "förklaringen" att

märkena bränts av en plåtburk, fylld med sprit, påpekar ingenjör Simu att spritens kokpunkt är c:a 78 grader och att temperaturen under en hypotetisk burk alltså inte kan ha blivit högre: inga grässtrån eller kvistar skulle ha kunnat bli förkolnade av den värmen, men sådant förkolnande har skett.

Simu talade med de misstänkta pojkarna, om vilka kriminalkommissarie Forsberg sa: "Det är med stor säkerhet så att det är dom här två pojkarna som ligger bakom det hela."

Den ena av dem gjorde inget gott intryck. Han har — enligt Simu — "tydligt ett visst behov av att omge sin person med en tät slöja av mystik" och "man har svårt att tro hans ord, även om han betygar att han den aktuella kvällen aldrig varit i närheten av Enebacken i Anten". Det var denne pojke som en journalist på Borås Tidning fann så opålitlig att det övertygade honom om att han ljög och var "skyldig".

Den andre av pojkarna var mera uppriktig. Han sa sig ha alibi för den aktuella natten, då han var tillsammans med några kamrater i Alingsås. Han förklarade att han aldrig har sysslat med varmluftsballonger, och detta har bekräftats av hans föräldrar. Han träffar enligt egen uppgift den andre pojken endast några gånger i månaden i en frikyrkoförsamling, och det är deras enda umgänge.

Kommentarer

Anten-fallet synes intressant. Några uppgifter som kan vara av betydelse: (1) den påvisade gammastrålningen, (2) det ensliga läget samt närheten till kraftledningar — detta är detaljer som förekommer i många fall av UFO-iakttagelser på olika håll i världen. UFOs visar sig sällan över tätbebyggda trakter men kan observeras av folk boende i ensamma stugor långt från annan bebyggelse. Det är en hypotes att UFOs tar elektrisk ström från kraftledningar. — I Vilhelmina-fallet 1967 iakttogs två UFOs av en familj i en mycket ensligt belägen gård, och det uppgavs att det fanns kraftledningar i närheten.

Ufologernas rapporter är amatörmässiga, men å andra sidan har kommissarie Forsberg och Tage Eriksson inte mycket att komma med. Någon egentlig utredning har väl inte gjorts. Varför blev de två pojkarna alls misstänkta? Det förefaller knappast troligt att de skulle ha

valt en gräsmatta inne på en gård för ballongexperiment — de hade ju lätt kunnat bli upptäckta. — Enligt en artikel i Västgöta-Demokraten 15 januari säger kommissarie Forsberg att poliserna själva tvivlar på att de två pojkarna har haft något med saken att göra och att den förklaringen tillkom för att lugna Rickard Johansson på Enebacken!

ÄR TEFATEN JONFLYGARE?

Av Ivan Troëng

Civilingenjör B. Allard, Chalmers, upplyser på vår förfrågan: — Vi har i provjorden från Anten påträffat cesium 137 (ett ämne som frigörs vid atomexplosioner och i atomreaktorer) i en aktivitetsnivå som är obetydlig. Samma nivå kan finnas lite varstans i naturen, och förekomsten kan ha helt triviala orsaker, t. ex. härstamma från kärnvapenprov. I det fallet borde emellertid båda proven ha visat samma aktivitet, men cesium har inte påträffats i referensjorden, som tagits några meter från märkena i marken. Vi vet emellertid inte om båda proven är likvärdiga, d. v. s. om de tagits på samma djup i marken och på samma marknivå. Cesiumhalten kan variera på olika djup och på grund av jordens olika sammansättning.

Björn Högman i G.I.C.O.F.F. uppger att båda proven är tagna på samma djup i markens ytskikt, och Allard säger att han tror honom påpekar att om man vill finna en naturlig förklaring till den överraskande skillnaden i radioaktivitet, så ligger det närmast till hands att tänka sig att proven tagits på något olika djup — endast någon centimeters skillnad kan ge olika utslag.

Ingenjör Allard anser att undersökningen gav ett intressant resultat, som är tankeväckande, men han framhåller att man inte enbart på grundval av de hittills gjorda undersökningarna kan dra några slutsatser om radioaktivitetens ursprung.

Björn Högman:

"Björn Lippolds påpekande att det finns ett stort antal kraftledningar i området får stå för hans räkning. På c:a 50—75 meters avstånd från Enebacken finns en 400 volts ledning. Däremot finns en kraftledning på c:a 900 meters avstånd — om man nu kan räkna detta för att vara inom området."

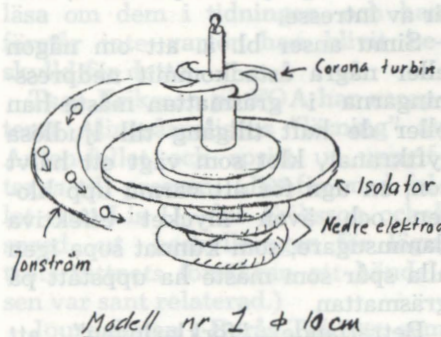
En ingenjör i G.I.C.O.F.F. anser att bl. a. kombinationen hettatryck gör det helt omöjligt att fastställa vilket tryck som har erfordrats för att göra märkena.

Många har spekulerat över de främmande rymdskeppens drivmetod, men få har nått fram till en trolig hypotes. Genom tillmötesgående från flygstaben fick jag för några år sedan tillfälle att testa en teori jag hade — med enligt min mening mycket intressant resultat.

Man vet om rymdskeppen att de är tunga farkoster som vid landning gör djupa märken och under flygning driver luften omkring sig nedåt så att träd svajar och vatten krusas under dem, när de flyger förbi.

Van Tassel skrev redan i början av 50-talet att "de känner till en metod att göra luften gripbar för ett kraftfält". — Detta kraftfält är säkerligen helt enkelt ett elektriskt fält. I ett elektriskt fält kan luft bli gripbar genom jonisering. Vid jonisering har en stor del av luftens molekyler laddats upp elektriskt antingen med plus- eller med minusladdning.

Adamski har i "Ombord på rymdskepp" detaljerade skisser av flygande tefat. Dessa skisser visar en kraftig, lodrät centralaxel som kallas "magnetaxel". Den är uppenbarligen inte magnetisk i fysisk bemärkelse utan elektriskt laddad. "Toppen av axeln är i allmänhet positiv, medan nedre delen, som går genom golvet, är negativ. Vid behov kan polariteten kastas om genom ett tryck på en knapp", skriver Adamski, och han fortsätter: "Tre av kablarna under golvet förmedlar kraft från magnetaxeln till de tre kloten under farkosten. — — — De används ibland som landningsställ.

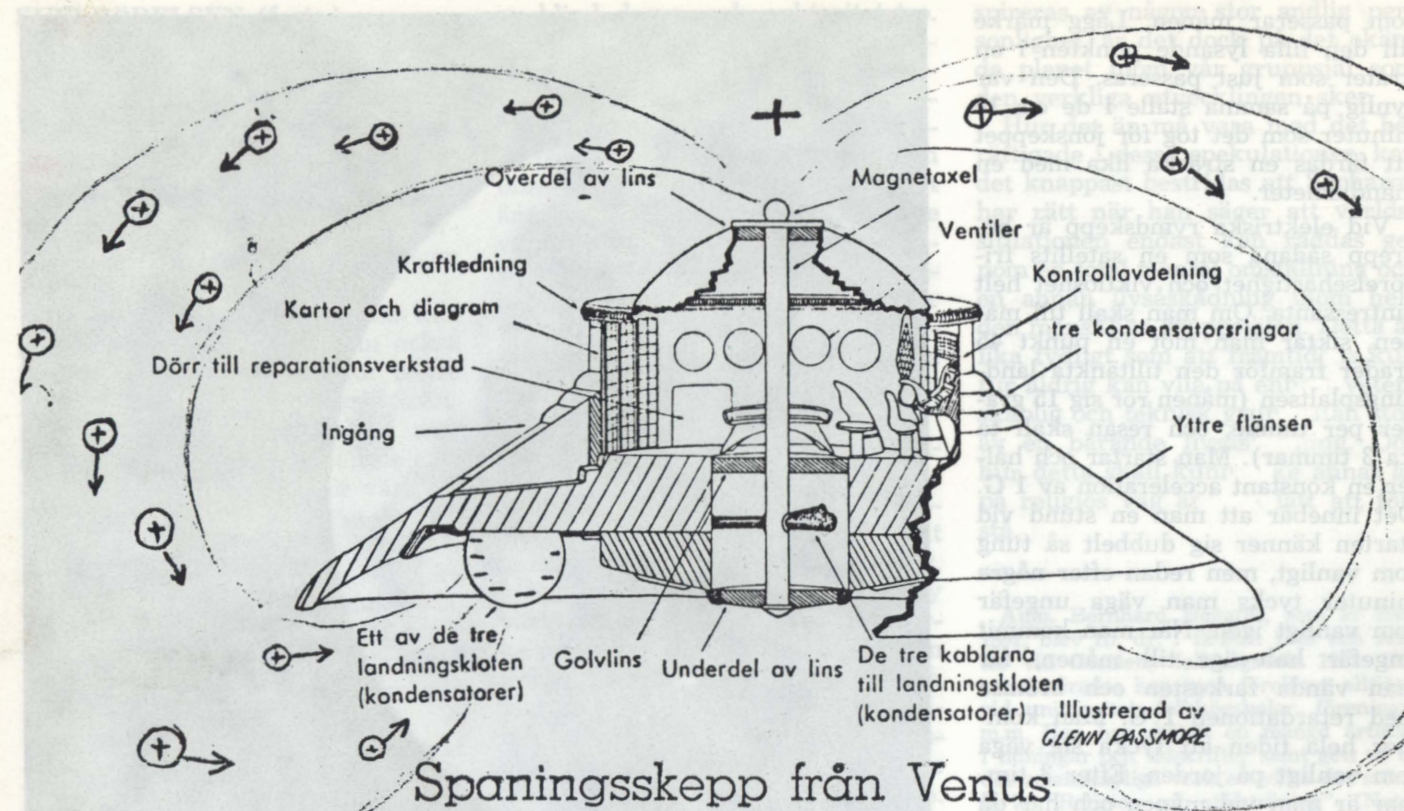
— — — Deras huvudsakliga uppgift är att tjäna som kondensatorer för den statiska elektricitet som tillförs dem från magnetaxeln. — — — Den fjärde kabeln går till manöverbordet. — — — Drivmaskineriet ligger under den yttre flänsen."

Om vi utgår från Adamskis skiss, kan vi lätt rita in det kraftfält som måste uppstå om toppen på axeln är positiv och de tre kloten negativa. Vi kan också anta att luften runt toppen förses med positiva joner. Det kommer då att uppstå en jonström från toppen mot de minusladdade kloten. Denna jonström tar med sig luft från översidan till undersidan. Det uppstår ett undertryck över farkosten och ett atmosfäriskt övertryck under den. Om en sådan farkost hänger nära marken, blir det elektriska fältet stort, vilket kan ha varit fallet vid landningen på Enebacken, Anten, 29—30 augusti 1970. En positiv jonström, som träffar kloten, slår lätt loss joner av motsatt polaritet. Detta betyder att en del av de plusladdade joner som träffar kloten blir omvända till minus. Dessa minusjoner stöts bort vinkelrätt från kloten men grips av den uppförande kommande jonvinden så att de närmar sig den neutrala markytan till vilken de dras och laddas ur sig. Vi får mellan kloten och marken en ström som bränner gräset.

Den jord som på detta sätt bombarderas med joner kommer sannolikt att — vid tillräckligt hög ström — exciteras så att den avger radioaktiv strålning, precis som fallet var med jordprovet från Enebacken.

Om ett tefats jonstrålning träffar snö eller vatten uppstår s. k. glimurladdningselektrolys, och det är känt att sådan brukar frambringa sura produkter, d. v. s. sänker pH-värdet, precis som var fallet vid den förmodade landningen i Saapunki den 3 januari 1970.

Vid den punkt där huvudströmmen träffar kloten och frigör joner av motsatt polaritet kan materiefragment frigöras. Om kloten är av titan, som är starkare än stål men

Jonflygare enligt Adamski — Troëng

knappt mer än hälften så tungt, kan man vänta sig spår av titan där den sekundära jonströmmen träffar marken, precis som var fallet i Saapunki.

Kan man bygga farkoster för jon-drift? Går det att få en tillräcklig lyftkraft? — Vi skall se.

En av de modeller jag testade bestod av en cirkulär, vågrät isolerande skiva av plexiglas, som försetts med en lodrät mittaxel av samma material. Ovanför isolatorn anordnades metallspetsar (— skall helst vara i form av coronaturbin), och under isolatorn fästes en metall-elektrod (— kan bestå av t. ex. två ringar av koppar). Jag eftersträvade ett mer eller mindre sfäriskt jonskikt, som skulle transportera luft från översidan till undersidan. Modellen hängdes i ena sidan av ett ok av isolerande material. I andra sidan var en motvikt på en våg. Övre elektroden anslöts till högspänning 80 — 500 kV. Nedre elektroden jordades. I jordledningen sattes en mikroampèremätare.

Modellstorlekar från 10 cm till 80 cm i diameter provades. Den största uppmätta lyftkraften var 130 gram. Vid lämpliga modeller erhöles en lyftkraft på 20 — 30 gram/watt, vilket är 2 — 3 gånger mer än hos en helikopter.

Per dm³ jonstråle erhöles c:a 200 gram lyftkraft. Om detta värde räknas om till en farkost med 4 m diameter och ett jonskikt på 1 m tjocklek, får vi c:a 50.000 dm³ jonstrålevolym och en lyftkraft på c:a 10 ton. Effektbehovet vid ett antaget utbyte av 20 gram/watt blir 50.000 watt = 680 hk, d. v. s. c:a hälften mot vid en lika stor helikopter.

Om en elektrisk jonflygare svävar ovanför en bil, kommer en betydande mängd spilljoner att svepa ned mot bilen. Joner gör luft ledande, varför bilens elektriska system till en viss grad blir kortslutet. Motorn kommer att kunna stanna och ljuset att slockna.

Vanlig luft innehåller en viss mängd joner, både plus- och minusladdade. När den joniserade luften från en farkost blandas med vanlig luft, finns alltid en viss mängd joner med "fel" polaritet i strömmen. De kolliderar genom attraktion med joner med motsatt polaritet, och vid kontakten blir båda neutrala. Då frigörs joniseringsenergin i form av ultraviolett strålning (rekombinationsstrålning).

Vid mina försök med elektrisk flygning kunde man i mörker se jonströmmen som en blågrön flamma. Vid svag ström bildades tunna, lysande band tätt intill isolatorn, kortaste vägen från övre till nedre

elektroden. Vid starkare ström erhöles inre expansionskrafter av sådan storlek att jonskiktet kunde svälla ut likt en ballong till mera sfärisk form.

Den ofta observerade pulsationen hos ljuskretsen kring ett flygande tefat är helt enkelt en följd av varierande pådrag av effekten. Varje skräckfantasi om att "det andades", "det måste vara levande", är alltså helt omotiverad. Färgen varierar med effekten. Låg effekt ger blå och gröna toner; hög effekt ger rödaktigt till bländvitt sken.

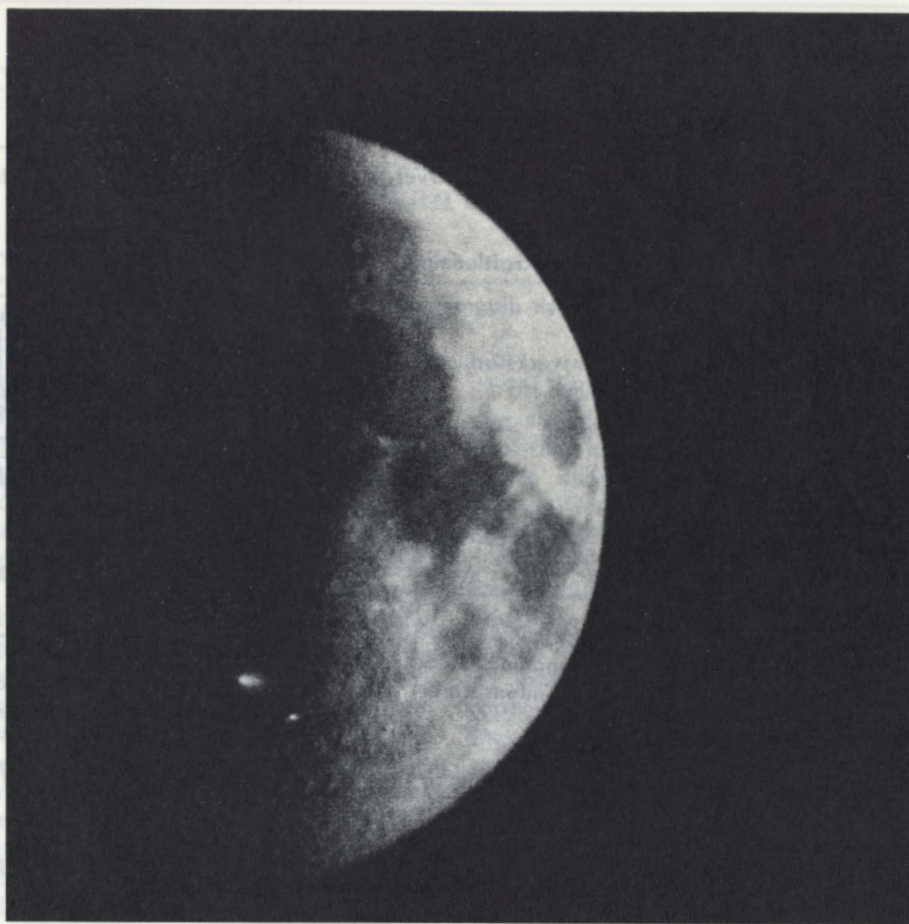
I luft uppgår jonhastigheten till c:a 200 m/s trots att varje jon stoppas tusentals gånger för var cm av drivsträckan som passerar; den kolliderar nämligen med neutrala partiklar som då i sin tur sätts i rörelse. I rymden sker inga sådana kollisioner, varför jonerna snabbt når enorm hastighet. Deras levande kraft blir så hög att det elektriska fältet inte kan få dem att följa fältlinjernas krökning. De slungas iväg nedåt i en diffus svans eller slöja. Vi har fått en jonraket. (Eftersom de inte träffar nedre elektroden, sker ingen urladdning av systemet. Vår driftsekonomi förbättras enormt genom att vi kan köra "strömlöst".) — En typisk bild togs av Ebbe Johansson 16 april 1959. Den visar troligen en jonflygare

som passerar månen. Lägg märke till den lilla lysande punkten i en krater som just passeras. Den var synlig på samma ställe i de ca 10 minuter som det tog för jonskeppet att färdas en sträcka lika med en måndiameter.

Vid elektriska rymdskepp är begrepp sådana som en satellits frigörelsehastighet och viktlöshet helt ointressanta. Om man skall till månen, siktar man mot en punkt 45 grader framför den tilltänkta landningsplatsen (månen rör sig 15 grader per timme, och resan skall ta ca 3 timmar). Man startar och håller en konstant acceleration av 1 G. Det innebär att man en stund vid starten känner sig dubbelt så tung som vanligt, men redan efter några minuter tycks man väga ungefär som vanligt igen. När man kommit ungefär halvvägs till månen, får man vända farkosten och bromsa med retardationen 1 G. Man kommer hela tiden att tycka sig väga som vanligt på jorden. Efter 3 timmar är man vid månen och har då fått ned hastigheten så att man kan välja en landningsplats och gå ned.

Om stormakterna satsat på detta projekt i stället för raketer, hade vi i dag enkelt och billigt kunnat flyga runt jorden på 2—3 timmar.

Flygande tefat på månen. Foto: E. Johansson

BHAKTIYOGAN (forts.)

bojorna. Adepten börjar nu gå en yogaväg. Vägen är mestadels i början karmayoga, den trogna pliktuppfyllelsens yoga, och betyder en oavbruten strid mot den egna jagiskheten. Den stora upptäckten på denna väg är att lärjungen kommer underfund med att han inte står ensam, utan att han är en länk i en stor kosmisk gemenskap av jämbördiga (männliga) och högre och lägre varelser, och att denna gemenskap ej kan bestå utan ömsesidiga offer och försakelser.

Genom sådan yoga blir — från liv till liv — Atmans fysiska och psykiska höljen så småningom mindre tunga och mera genomskinliga. Det inre ljuset kan lysa fram, och människan kan bli mogen att gå en av de båda högre yogavägarna, kunskapens yoga eller bhaktiyoga. Kunskapens yoga är en disciplin som skall förbinda evighetsgnistan (Atman) med Gud i Hans gestaltlös aspekt som gränslöst, rent medvetande (Brahman). Bhaktiyoga är en metod att förbinda denna gnista evighet med Gud i Hans eviga gestalt som Bhagavan. Det sker genom bhakti, insiktens och den tjä-

nande kärlekens kraft, Guds egen högsta kraft.

Anm. Bhakti är en av de viktigaste indiska religiösa rörelserna. I Sverige är författaren Walther Eidlitz, som bor i Uppsala, en bhakti-bekännare. Eidlitz, som varit bosatt i Sverige under efterkrigstiden, är en i sitt ursprungliga hemland, Österrike, uppmärksam författare: lyriker, romanförfattare, novellist, dramatiker och religionshistoriker. 1924 fick han staden Wiens litteraturpris. — I nära 10 år vistades han i Indien.

På svenska finns följande böcker av honom om Indien.

Den glömda världen. — En bok om det okända Indien.

Indisk mystik. (Verdandiskrift.)

Krishnas leende. — En bok om indisk gudshängivenhet.

Eidlitz' huvudarbete om hinduismen är Krishna Caitanya, Sein Leben und Seine Lehre. (Almqvist & Wiksell, Stockholm, 1968, 70:—.)

I förberedelse: Människolivets mening och mål i indisk tankevärld. Också nyupplagor av de andra böckerna förbereds.

16—27 juli leder Walther Eidlitz en kurs i indisk mystik på Siljansskolan, Tällberg, tel. 0247/500 40. Avgift 90:—.

Biodynamisk kvalitetspotatis "Magnum Bomum" och "Grata" samt andra naturvänliga produkter från gården, rot-saker, såd m. m.

Torgförsäljning i Halmstad.

Sigvard Andervad

Skifteryd, 340 12 Annerstad.
Tel. 035/830 29.

FJÄLLSEMESTER MED

AVSPÄNNINGS- OCH YOGAKURS

Sommarkurs 1—14 augusti på Vemdalskalets högfjällshotell i Härjedalen, 700 m. ö. h. i hjärtat av Vemdals- och Klövsjöfjällen. Ren, frisk luft. 70 km märkta promenadleder. Bastu, tennis, swimmingpool, möjlighet till självhus-håll i modern stugby. Halv- eller hel-pension på hotellet. Tag gärna med familjen. Anmälan snarast, då efterfrågan är stor.

Anne-Marie Holmberg

Linnégatan 8 V, 114 47 Stockholm
Tel. 08/62 42 39 säkrast 8.00—8.30.

SUFI-RÖRELSEN (forts.)

re, att avtäckta det ljus som blivit begravt under det mänskliga egot, att uppnå frihet i livet och att verka för det man anser gott. Det dagliga livet bör bli till religion: då kommer varje sysselsättning, allt arbete, vad det än är, att bära någon andlig frukt.

Sufin tänker att om det onda kan smitta och breda ut sig, kan också det goda göra det och i än högre grad; och i djupet av varje människa finns något gott, något som söker det goda. Därför skall de som önskar göra något gott för världen, inte misströsta. Vi kan se av historien att vad som åstadkommit av individer som varit besjälade av önskan att verka för det goda, mången gång visat sig i stånd att leda framåtskridandet och sätta sin prägel på såväl politik som sociala reformer.

Men jag vill sluta med Inayat Khans egna ord: "I varje själ finns ett ljus. Det behövs bara att molnen som övertäcker det bryts igenom för att det skall lysa fram. Detta är uppenbarelsens ljus. Det är för oss som en lampa, som lyser upp alla mörka vrår, som vi vill undersöka, och besvarar alla våra frågor."

Adress: Sufi-Rörelsen, Stavgårdsgatan 57, 161 37 Bromma.

EN NY VÄRLDSRELIGION? (forts.)

desto mindre förmådde den förkun-nelsen, som var den mest frids- och kärleksälskande och vishetsbetonade av alla, besegra Djingis Khans och Kubla Khans jätteriken inifrån och, utan att egentligen missionera, erövra land efter land i hela centrala Asien. Den ensamme gurun, Buddha, har med rätt blivit kallad "Asiens ljus" och har sagts vara den man som gjort "Asien milt". En gåtfull utveckling.

Naturligtvis har en del yttre omständigheter spelat en roll, såsom sociala, kulturella och politiska förhållanden. Skulle man ta hänsyn till dessa vid en bedömning nu, är det mycket som talar för att en kommande världsreligion kommer att utgå från Asien. Och "rationalisternas mystik" pekar åt det hållet. Be-träffande forna tiders analfabetiska folkmassor var det nästan nödvändigt med en fast trossdisciplin i form

av blind dogm- och auktoritetstro. Skulle emellertid analfabetismen utrotas världen över och skolundervisningen baseras på den vetenskapliga forskningens grund, är det föga troligt att man finner sig i någon blind dogm- och auktoritetstro. Det är mer sannolikt att den kommande världsreligionen blir en slags kunskapsreligion inom vilken meditationen och kontemplationen spelar en betydande roll, alltså något liknande vad vi finner inom nutida högre former av buddhismen och hinduismen.

Tänkbart är att den nutida ensidiga materialistiska inriktningen inom mänsklighetens gruppsjäl småningom åstadkommer en reaktion åt motsatt håll av intuitivt religiös art.

Säkerligen skulle vi, om en ny världsreligion kommer till, inte märka något nämnvärt därav förrän den är så att säga mitt ibland oss och vi finner att en ny, mer positiv sinnesstämning med nya värderingsnormer börjar göra sig gällande även hos den stora allmänheten. Även om detta anknyts till och in-

spireras av någon stor andlig personlighet, är det dock på det okända planet inom vår gruppsjäl som den verkliga utvecklingen sker.

Hur det än må vara med det berättigade i dessa spekulationer, kan det knappast bestridas att Sacharov har rätt när han säger att världssituationen endast kan räddas genom en total mental omställning och en annan livsåskådning inom hela den mänskliga gruppsjälen. Detta är lika tydligt som att framtida kultur aldrig kan vila på enbart vetenskaplig och teknisk grund utan stöd av en bärande livsåskådning. Och hur detta skall kunna ske annat än på religiös väg är inte lätt att förstå.

Anm. Bernhard Hegardt, som är född 1891, blev fil. dr. i filosofi 1918 och rektor vid Gamleby folkhögskola 1922. 1956 pensionerades han men föreläser alltjämt vid universitet, folkhögskolor, föreningar m.m. Han har skrivit en mängd artiklar i tidningar och tidskrifter samt gett ut en del vetenskapliga verk av vilka det största är "Religion och själsträning". (Natur och Kultur).

LÄR DIG TELEPATI!

Telepati (tankekommunikation) är inget övernaturligt. Vetenskapsmän i både öst och väst har konstaterat att denna förmåga finns i alla levande varelser, i varje cell — vi behöver bara lära oss bruka den. Hur? Det ger kursen i TELEPATI svar på.

Även DU kan lära Dig använda Din medfödda förmåga till tankekommunikation med allt levande.

Vill Du?

Studera då denna kurs i telepati!

DU RISKERAR INGENTING

FULLSTÄNDIG GARANTI

Vi garanterar utan några förbehåll att om någon studerat kursen och noggrant följt alla anvisningar men likväl inte nått något resultat, återfår vederbörande hela den erlagda summan.

PRIS ENDAST KR 25:—

Svensk IGAP - Box 151 - 575 00 Eksjö

Alltmer populära

manastrålände

LAPIS LINGUA

den mexikanska, tjugigt turkosskimrande

"TUR-smyckestenen"

från Sierra Madres inre — se SÖKAREN nr 1, 1964! — lovordad av framstående psykometriker och pendelspecialister, kan erhållas genom H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm Va. Tel. 33 19 32. Många positiva uttalanden om L. L. finns av lyckliga ägare.

GAMLE DINGWALL RYTER TILL

E. J. Dingwall heter en cirka 90-årig engelsk parapsykolog, eller kanske rättare f. d. parapsykolog. Han har gjort sig känd för en hyperkritisk inställning till föregivna utomnormala fenomen — men nu, efter mer än 60 år inom parapsykologisk forskning, har han i en stor artikel: "Parapsychological Review" nr 5, 1970, rutit till ordentligt mot parapsykologerna och deras "pseudovetenskap", som han kallar den. Han nämner att han funnit felaktigheter i många rapporter i facktidsskrifterna; ofta har påståenden tydligen inte alls kontrollerats, innan de getts publicitet. Dingwall jämför mentaliteten hos nutida parapsykologer med medeltida mentalitet. Han kallar parapsykologin en "ny ockultism" och förklarar att han inte ämnar ödsla mer tid på bedrägerier och felaktiga rapporter som publiceras av parapsykologer. Han anser att parapsykologin fullt förståeligt undviks av vetenskapsmän på grund av det vårdslösa sätt på vilket allvarliga ting där behandlas.

Numer misstror Dingwall allt material som läggs fram av parapsykologer i deras "pseudovetenskapliga tidskrifter". Han har under sina 60 år inom den psykiska forskningen lärt känna de flesta ledande personer inom området, och han tror inte han kan nämna ens ett halvt dussin, som har varit objektiva och ärligt försökt finna sanningen. De allra flesta har velat bevisa någon förutfattad mening.

Det mest anmärkningsvärda i Dingwalls artikel är kanske den kritik han riktar mot de tidiga s. k. parakort, som lanserades av professor J. B. Rhine i Durham för vetenskapliga kortgissningsexperiment, vilka har påståtts bevisa ESP (utomnormalt förnimmande). Han berättar att han av en händelse upptäckte att ett av de berömda korten, som låg på ett bord, var — nästan genomskinligt. Kortet var så dåligt gjort att bara en blick på baksidan av det var nog för att man skulle se vad som fanns på framsidan. Dingwall skriver att fastän han mycket väl visste att dessa parakort var så oskickligt gjorda att de ibland inte ens var av samma storlek, kom upp-

täckten att en del av dem var nästan genomskinliga som en chock. Det är uppenbart, anser han, att åtminstone en del av de märkliga resultat som uppnåddes vid de tidiga försöken i Durham lätt kan förklaras genom kortens genomskinlighet. Försökspersoner och experimentledare kan omedvetet ha fått ledtrådar från baksidan av korten.

Dingwall gjorde sin upptäckt sju år efter det experimenten vid Duke University hade börjat. Han blev inte populär bland parapsykologerna efter den kritik han levererade. Han skriver att en ledande engelsk psykisk forskare lovade hålla en middag med champagne, "sedan den mannen dött". Men ack, ömkar Dingwall, "han har dött före mig, men andra vill utan tvivel abonnera på den lyckliga händelsen, som nu inte kan uppskjutas mycket längre. Jag hoppas jag kommer att vara där för att se dem avnjuta den, men (vågar jag säga det?) jag betvivlar det."

Den gamle kritikern skriver att man kunde ha väntat att parapsykologerna i tysthet skulle ha bytt ut de gamla parakorten, som patenterades av Rhine 1937, och sett till att nya, helt ogenomskinliga, kom i bruk. Det skedde också — och därmed hade man eliminerat åtminstone en felkälla — men ännu på 1960-talet förekom de gamla genomskinliga korten vid en del vetenskapliga experiment.

*

E. J. Dingwall har gjort betydelsefulla insatser inom den psykiska forskningen. Han har bl. a. garanterat äktheten av vissa utomnormala fenomen, t. ex. klärvoajans hos Stefan Ossowiecki, vilken under Dingwalls överinseende läste text i förseglat brev.

SKER KONTAKT MED UFOS I OSYNLIGA, PSYKISKA VÄRLDAR?

I nr 7, 1968, redogjorde vi för innehållet i en amerikansk UFO-bok, där en elektriker, Carl Anderson, berättar om hur han och hans familj samt några vänner såg flygande tefat på mycket nära håll under två oförglömliga nätter 1954. Nu har vi hittat ett intressant omnämnande av

en annan UFO-upplevelse av samma Anderson. Det finns i "Studiehaefte 2. UFO-sagens ekstreme aspekter", som sammanställts av Willy Wegner och utgivits av FUFOS i Danmark. Wegner har citerat fallet från den danska tidskriften Psykisk Forum, 6. årg. nr 6 och 7, där en artikel varit införd av Trevor James, översatt från engelskan.

Året var 1957. Carl Anderson fann sig om natten ombord på ett rymdskepp. Varelser i farkosten bad honom se i ett slags optiskt instrument, och till sin förvåning fann han att skeppet svävade över hans eget hem. Ännu mer förvånad blev han när han upptäckte att han kunde se rätt genom husets tak och observera sig själv ligga i sängen vid sidan av sin hustru.

Då Anderson lämnade skeppet, skedde det genom att han (under stark hjärtklappning) vände tillbaka ned till sin fysiska kropp — och sedan vaknade i sin säng.

Trevor James upplyser att denna Andersons tefatsupplevelse fullständigt ignorerats i UFO-kretsar.

Om redogörelsen är riktig, har det alltså varit fråga om en s. k. astral resa (i "astralkroppen") av en typ som ofta nämns i parapsykologisk litteratur: det är en "out-of-the-body-experience", utanförkroppslig upplevelse.

Frågan är nu om andra UFO-kontakthistorier kan ha en liknande förklaring: astrala färder som varit nog så verkliga, fastän de inte ägt rum i den vanliga fysiska kroppen. Det finns flera fall där omständigheterna antyder att "kontaktmannen", d. v. s. hans fysiska kropp, inte varit fullt vakent under upplevelsen, t. ex. Truman Bethurum (se Max B. Biller, Flygande tefat — fantasi eller verklighet?, Parthenon).

Trevor James skriver att fotografiska försök som han och hans medarbetare gjort har visat att levande väsen och skepp av hittills okänd natur existerar i för oss osynliga riken i vår atmosfär.

Det är möjligt att insikter i den psykiska forskningen är oundgängliga för ufologin och att UFO-fenomenet inte kan förstås annat än helt eller delvis som en parapsykologisk företeelse.

BREV

I en artikel i SÖKAREN nr. 2, 1971, under rubriken "Försök med psykokinesi", som var skriven av Nils-Olof Jacobson, ifrågasätter författaren om inte de tydliga, paranormala bandupptagningar av rymdröster, som bl. a. under tecknad tillsammans med min hustru Ellen sysslat med i närmare åtta år, kunde vara en form av PK. Som stöd för sitt antagande hänvisar Jacobson till ett experiment med, som han säger, "magert utbyte" där han själv deltog. Under seansen hördes "från någonstans mitt i rummet en skarp knall (som också hörs på bandet)" förklarar Jacobson och tillägger "— kanske en antydning till PK".

Visst är jag glad över och välkomnar varje försök från vetenskapligt håll att vinna klarhet i bandspelarens gåta, men i det här fallet, och det ber jag om ursäkt för, har jag en känsla av att Nils-Olof Jacobson i sin forskariver farit litet för vårdslöst fram med sin PK-stämpel.

Jacobson säger att under försöket kunde deltagarna plötsligt höra en skarp knall från någonstans i rummets mitt, vilket också registrerades av bandspelaren.

Redan här föreligger en klar skillnad mellan våra egna experiment och det J. beskriver. Vid våra inspelningar kan ingen av de i rummet närvarande auditivt uppfatta vad som på utomsinnlig väg går in på bandet, utan detta sker endast vid avlyssning i efterhand. Häri ligger ju också fenomenets storhet. Att det i rummet plötsligt och för alla hörbart kan uppstå en knall behöver givetvis inte ges en parapsykologisk tolkning. Var och en vet ju av egen erfarenhet att sådana ljud lätt uppstår vid t. ex. sprickbildningar i hus p. g. a. temperaturvariationer, trafikvibrationer eller sättningar i grunden etc. Liknande ljud kan givetvis av samma omständigheter uppstå i möblernas trävirke.

Psykokinesi, förkortat PK, är en form av människans inverkan på materiella föremål "direkt genom tankekraft", upplyser författaren i början av sin artikel. Är det verkligen allvarligt menat av J. att tillskriva mig förmågan att genom blotta tankekraften kunna bryta in i etervägarna, välja ut ett speciellt program på en speciell frekvens samt radera ut den ordinarie sändningen för att i stället låta mina undermedvetna tankar sjunga i blandad kör att "vi skall gå på vandringssfärd till Mölnbo för att besöka Friedrich", och dessutom på blandspråk...? För att inte tala om det tillfälle då vi företog ett experiment i närvaro av en gäst från Brasilien och en mansröst tilltalade henne på portugisiska! (Jag har redogjort för omständigheterna

kring experimentet i UTAN GRÄNS nr 1, 1971.) Här är att märka att jag var den enda manspersonen närvarande vid tillfället och att jag inte kan ett enda ord portugisiska — varken medvetet eller undermedvetet! Dessutom vill jag gärna understryka att vi på banden har röster som vi utan tvekan igenkänner som tillhörande avlidna släktingar till oss båda. Rösterna har också klart uttalat att de emanerar från "den andra sidan"! Här öppnar sig otroliga aspekter för parapsykologin, och enligt min mening vore det alltför lättönnigt att försöka förklara (eller bortförklara) det hela med hänvisning till en del omdiskuterade försök att med tankekraften kunna påverka tärningar och liknande, vilka utförs på en del håll i världen. Än så länge finns ingen teknisk förklaring för röstfenomenet, trots att materialet granskats på högsta vetenskapliga nivå. Jag finner Nils-Olof Jacobsons synpunkter beträffande bandupptagningarna intressanta men knappast adekvata. Nej, vi får nog inte utesluta möjligheten att här öppnats en kommunikationskanal med den fjärde livsdimensionen.

Claude Thorlin.

JACOBSON SVARAR

Någon definitiv PK-stämpel satte jag inte; jag endast ifrågasatte möjligheten att PK kan vara förklaring till bandrösterna. Den grupp jag deltagit i har också fått in röster på banden, och min förmodan baseras mer på dessa röster än på knallen. Givetvis har vi noga övervägt tänkbara normala förklaringar till såväl knallen som rösterna. Sådana försök av en grupp allvarligt intresserade innebär uppenbarligen att en för paranormala fenomen gynnsam atmosfär uppkommer. Ett fenomen av trolig PK-karaktär (knallen) antyder, men bevisar givetvis inte, att andra fenomen (rösterna) vid samma tillfälle också kan vara betingade av PK.

Jag är helt öppen för möjligheten att bandrösterna kan vara en kommunikation från andevärlden (om nu denna existerar) men jag anser inte att denna hypotes är ett bevisat faktum. Bandrösterna ensamma är inget bevis för att andevärlden finns. Ted Serios s. k. psykiska fotografier bör vara en tankeställare. De tyder ju på att det är möjligt att på paranormalt sätt påverka en fotografisk emulsion så att där framträder en tydlig bild av något som inte fanns framför kameran i exponeringsögonblicket. Då kan det lika väl tänkas vara möjligt att påverka beläggningen på ett band så att man vid uppspelning hör ljud som inte fanns vid inspelningen. PK behöver inte vara betingad av en medveten tankeprocess — helt omedvetna processer är sannoliktare. Jag bygger inte mitt resonemang på försök med tärningar utan mer

på kända fall av spontan PK. Att andar har åstadkommit den körinspelning som Thorlin nämner är ju minst lika märkvärdigt som om T. själv skulle ha åstadkommit den genom omedveten PK. En sådan inspelning kan inte heller användas som stöd för något resonemang, innan den är noggrant jämförd med motsvarande gramfoninspelning. Är det gjort? Att en gäst tilltalas på sitt eget språk motsäger inte heller PK-hypotesen — han själv kan ju omedvetet vara ursprunget till PK! — För vidare diskussion måste jag hänvisa till "Liv efter döden?" kap. 6, 10 och 12.

Nils-Olof Jacobson.

*

Sökarens redaktör!

Innehållet i Er publikation är av stort intresse för undertecknad, som emellertid inte kan eller vill understöda Er verksamhet på grund av den kristendomsfientliga andan i tidskriften. Ett beklagligt faktum! För den skull har jag heller inte förnyat prenumerationen för året 1971, vilket jag med detta meddelande önskar påpeka, emedan jag i dag erhöi nr 2 av "Sökaren" för 1971. Att studera och utreda parapsykiska fenomen och metafysiska problem är på intet vis oförenligt med en kristen livsåskådning. I varje fall är en religiöst neutral inställning hos redaktionen vad jag hade önskat.

Högaktningsfullt
L. L., Helsingfors.

SM SVARAR

Herr L. L.! Om tidskriftens innehåll är "av stort intresse" för Er, kan jag inte förstå varför Ni inte skulle läsa den. Men Ni anser att det vore orätt att med en årlig prenumerationsavgift på 24 mk stödja en tidskrift som kritiserar den av världsreligionerna som Ni själv bekänner Er till. Jag tycker nog att en kristen livsåskådning är väl förenlig med prenumeration på Sökaren, i synnerhet som denna tidskrift även har haft kristendoms-positiva artiklar, t. ex. i nr 10, 1970: intervju med professor Carl-Martin Edsman; om "fria kyrkan i Berkeley"; om "det inre luset" inom kväkardomen — och i nästa nummer kommer en artikel om Kristen Vetenskap. — Beträffande tron på Gud har Sökaren haft positiva saker att säga, t. ex. i artikeln "Alltså finns Gud. V.S.B." i nr 9, 1969. Fortlevnadstanken har ofta belysts på sätt som kan anses stödja den. Etiska värderingar på kristen grund eller av samma typ och värde som de kristna har flera gånger beskrivits.

Goda hälsningar!

SM

BOKRECENSIONER

PARAPSYKOLOGIN OCH DÖDEN

Vår vän i Lund dr. Nils-Olof Jacobson har på Zindermans förlag utkommit med en 350-sidig bok om parapsykologiska fenomen, "Liv efter döden?". Priset är inkl. moms 49:41.

Jacobson behandlar praktiskt taget alla slag av parapsykologiska fenomen — och även s. k. mystiska upplevelser — särskilt med tanke på deras betydelse för problemet döden. Författaren, som är psykiater, har stor beläsenhet i den parapsykologiska litteraturen och har även själv experimenterat och intervjuat.

"Liv efter döden?" är ingen bok för dem som främst vill ha litet paranormal underhållning, d.v.s. berättelser om allehanda märkliga tilldragelser. Boken är lättläst men ytterst seriös. Författaren refererar, ställer frågor och penetrerar frågeställningarna. I en utomordentligt klar framställning ges vederhäftiga informationer med intelligenta resonemang kring fenomenen.

Författarens synpunkter är genomgående väl grundade, men på vissa punkter hyser denne anmälare en avvikande mening. Jag tror t. ex. inte — i motsats till Jacobson — att det är någon avgörande skillnad mellan sådana fall där medial, riktig information kommer från en förment avliden som är känd av seans-sittare, varvid mediet kan tänkas telepatiskt avtappa en sittares psykiska innehåll, och fall där mediala informationer kommer från en förment avliden som är okänd för medium och seansdeltagare. I det förra fallet finns "källan" på ett par meters avstånd från mediet — i andra fallet kan den "dödes" historia finnas t. ex. i ett hypotetiskt världsminne eller hos vid seanstillsfallet levande personer som bor på andra platser, kanske mil från seansorten. Man får tänka på att mediet i sitt transeller halvtranstillstånd har ESP-förmåga, och denna förmågas "aktionsradie" i rumsdimensionen kan vara mycket vid; det brukar sägas — och nämns också av Jacobson — att den inte är beroende av rumsavstånd.

Jag tror inte heller att "korskorrespondens" (där ett budskap framförs bitvis av olika meder) utgör något så starkt stöd för den i och för sig trevliga hypotesen överlevnad. De utomnormala psykofysiska sammanhangen undandrar sig nämligen vår insyn: de mekanismer som ligger bakom de mediala själsyttringarna har ännu inte kunnat utforskas. Jag menar därför att det är meningslöst att för-

Nils-Olof Jacobson

söka uppskatta olika mediala fenomenens värde som stöd för "andehypotesen". De djupare sammanhangen kan vara av helt oanad karaktär.

Det är också svårt för mig att tro att de "starka fallen" (såsom Patience Worth) är av annan natur än de "svaga", där suddiga eller felaktiga informationer ges, vilka tydligen inte har något med en andevärld att göra. Jag tror inte på någon särbehandling av de starkaste fallen: "mekanismen" är väl densamma, fastän den i en del fall ger fenomen som blir "lyskade" och i andra fall misslyckade. Kanske de svaga fallen säger mer om mediumismens natur än de starka.

Men i stort sett tycker jag Jacobsons utredning av mediumismen är övertygande, och jag hoppas att även spiritualister skall ta del av den och ta sig några funderare.

Om skillnaden mellan parapsykologi och spiritualism skriver Jacobson att den "kan enklast uttryckas så att parapsykologerna söker vetande och ställer frågor, medan spiritualisterna har tron och ger svar". Det är enligt min mening en god karakteristik. Men spiritualisterna ser ju saken annorlunda. De anser sig ha kunskap och säger: vi bevisar den fortlevnad som andra tror på.

Men Jacobson har inte någon nedlåtande attityd till spiritualismen, vilket annars inte är ovanligt bland parapsykologiska författare, även om han inte ser bevis på samma sätt som spiritualisterna gör. Han har ett välvilligt intresse för "andehypotesen" som förklaring till en del fenomen,

och hans sammanfattning är följande: "Även om det nuvarande materialet inte kan sägas bevisa överlevnad är det dock så rikt och omfattande att det väl kan motivera en rationellt grundad tro på överlevnad. 'Vetenskapen' har inte bevisat liv efter döden, men ännu mindre har den bevisat att döden är slutet på allt. Var och en måste själv värdera materialet utifrån sina egna förutsättningar och bedöma sannolikheten för att överlevnad finns, men man kan inte göra det genom att i förväg förkasta materialet som värdelöst. Man kan redan nu med bibehållen 'vetenskaplig' inställning ha överlevnad som arbetshypotes."

Jacobson har flera fall som kan synas inbjuda till förklaring enligt andehypotesen, t. ex. fallen Latimer och Tyrrell, där elaka, besättande andar av avlidna lät sig omvändas till snällhet efter enkel övertalning — och Jacobson konstaterar att dessa fall "är fullständigt förenliga med andehypotesen", samtidigt som han anser att hypotesen att "besättelserna" varit yttringar av personernas eget omedvetna psyke inte utan vidare förefaller kunna förklara fallens alla aspekter. Men något som här gör en misstänksam mot en spiritualistisk tolkning är att de "besättande andarna" så lätt lät sig övertalas att plötsligt bli goda. Det kan tyda på att det varit fråga om lättpåverkade själsplitter från det ordinära psyket utan någon utbildad och befäst personlighetsstruktur.

För min del tror jag det finns bättre utsikter att få stöd för fortlevnadstanken i fenomen av annan typ än de mediala, t. ex. utanförkroppsliga upplevelser, fall som tyder på reinkarnation och mystiska erfarenheter — även om jag tycker att man även där vill rekommendera försiktighet och en sund skepsis — och Jacobson har en bra behandling som gör de fenomenen god rättvisa. Inte minst är de numrerade fallen värdefulla. De korta referaten är ofta mycket fina bilder från det mycket mänskliga värld, ibland små literära mästestycken, t. ex. fall 53:

"Jag var väl i tioårsåldern när jag en vacker tidig morgon satt och lyssnade på fåglarna och njöt av doften av nyutslaget björklöv. Blev plötsligt medveten om att det var tyst omkring mig, fåglarna teg. Jag hörde ingenting, jag blev rädd. Då hörde jag någonstans ifrån en röst som inte var någon röst, en främmande tanke med en rösts styrka: 'Du sitter här och gläder dig åt allt levande, och sörjer över

att det förgås om vintern. Det finns ingen skillnad mellan levande och dött — allt är levande.' Så fick jag ögonen på en gråsten som stack upp ur gräset. Den blev med ens som en lysande dimma — sakta ändrade den sig och blev till en hel värld av lysande stjärnor, stjärnor med rymd mellan sig. Den ändrade form igen och stjärnorna övergick till att bli lysande streck som rörde sig snabbt, vita, röda, blåa, gröna som lysande rörliga streck snabbt, snabbt. En del gick raka, en del bågformiga, en del som vågor och mitt i allt en som gick i spiral, och den gick långsammare och mer målmedvetet liksom flätande allting samman. Mer levande och vibrerande kunde ingenting bli. Sakta lämnade mig bilden och blev stjärnor igen och sedan åter dimma, och till sist låg stenen där igen, lika död. Men nu var den inte död längre. Jag fick också känslan av att 'människan är inget främmande väsen i universum. Allting är av samma ande.' ... Jag var världens lyckligaste, fåglarna sjöng igen... men mor förklarade att solen skinit på stenen och det glittrade om den och så hade det slagit back i huvudet. Jag tog det som en liten uppenbarelse... ända tills jag såg att mina föräldrar aldrig skulle förstå vad jag hade sett, och folk skakade på huvudet och satte stämpeln: det går på sned för såna som 'ser' sånt. De kommer på tosingahus..."

"Liv efter döden?" kan rekommenderas som ett vederhäftigt arbete för den som vill introducera sig i parapsykologin, och den torde också, för den som är aggressivt lagd, kunna användas som ett tillhygge mot den materialistiska världsuppfattningen!

Köp boken från Sökarens postorderbokhandel!

SM

EN FALSK PROFET?

När Goethes Faust sitter i sin högvälvda, gotiska kammare och i välformade knittelverser suckar sitt hjärtas ve, griper han på måfå en bok från sitt skrivbord och utbrister i de av nostradamister så ofta citerade raderna: "Fly! Upp! Gå ut i vida land! / Den sällsamt visa boken här / av Nostradamus' egen hand / skall tala om vart vägen bär."

Att "den sällsamt visa boken" kanske ändå inte skulle ha varit en så särskilt god vägvisare för den stackars grubblande Faust vill fil. dr. Åke Ohlmarks visa i en nyutkommen skrift "Nostradamus — Spådomar, Stjärntyderi, Orakel" Verbum, 1970.

Den nyutkomna boken är en 192 sidor lång, våldsam vidräkning med allt vad

'nostradamustro' och 'nostradamusforskning' heter. När Ohlmarks är klar med sin kritik, så finns det — med rätt eller orätt — i stort sett ingenting kvar av den berömda siarens spådomar. Inte ens de förment "säkra mirakelspådomarna" (som de nostradamustroende så ofta åberopar) visar sig längre vara så "säkra". Knapast någonting som Nostradamus förutspådde — om han nu förutspådde någonting — har, enligt Ohlmarks, slagit in!

Den våldsamma kritiken drabbar emellertid inte bara 'den ockulta nostradamusforskningen'. Den drabbar också i hög grad Ohlmarks egen år 1960 utgivna verstolkning av spådomarna. Något som bäst kan illustreras med ett exempel. År 1960 översatte Ohlmarks strof I:30 på följande sätt:

Ett sällsamt skepp ses under havet jaga och stanna utanför en okänd hamn: för palmkvistbärarna är sent att klaga när död och rov trots varning slöt sin famn.

Strofen skall enligt vissa nostradamister — de är långt ifrån eniga — vara en skildring av en u-båt och syfta på "u-båtskrigets specialitet, att ligga på lur utanför hamnen och där sänka in- och utlöpande". Andra halvstrofen skall enligt samma tolkning "måla indignationen mot torpederingen av fredligt handelstorg".

Nu är det emellertid fullständigt fel att tolka strofen på det sättet, menar Ohlmarks, som alltså översatt den på nytt och låtit den få följande lydelse:

Ett främrat skepp skall storm på havet jaga och det skall lägga till vid okänd hamn; trots palmgrenars signal skall man dem draga till död och plundring under varningsnamn.

Tolkningen att det stormjagade skeppet skulle vara en u-båt bygger enligt Ohlmarks på en ren felöversättning. Originals "nef estrange" har översatts med "sällsamt skepp" och "par le tourment marin" med "i strömmarna under havet", allt, enligt Ohlmarks, fullständigt nonsens (sid. 99).

Exemplet skulle kunna mångfaldigas. Och man frågar sig: tog inte ens Ohlmarks själv, när han för tio år sedan tolkade stroferna, någon hänsyn till vad som står att läsa i det franska originalet?

Den lilla skrift som nu ligger på bokhandelsdiskarna är emellertid, enligt anmälarens uppfattning, både intressant och saklig. Synd bara att författaren, sannolikt av utrymmesskäl, tvingas diskutera flertalet strofer utan att dessförinnan ha kunnat ordagrant citera dem. För den som inte har tillgång till någon separat nostradamustext kan därför mycket av vad som sägs bli hängande i luften.

Sven Rosén

KONTAKT

Bildkonstnär, vegetarian, 29 år, ensam i nyinredd ateljévilla på Österlen i Skåne, söker kontakt med ödmjuk, rar flicka 20—27 år, med ett sublimt öga för livets helhet samt öppet sinne för det omöjliga. Skriv, och om du har en bild av dej, sänd den med, inte för din yttre skepnads skull utan för visionen av din personlighet.

Min adress är **Sven Åke Svensson**, Postl. 2127 OLSEBÖD 29012 DEGERBERG.

Konstnärinna med behagligt sätt och utseende söker kontakt med en sann och varmhjärtad man att dela sin tanke- och känslvärld med. Ålder 50—60. Svar till "En dag — ett liv", Sökaren f.v.b.

Pris för kontaktannonser: 20 öre per ord + 1:— i eftersändningsavgift, dock tillsammans minst 6:—. Moms medräknad.

Vill Ni ha information om **elixiret**, den 250-åriga "Haarlemer healing oil", skriv till

Harald Schubert,

S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm

ROSENKREUZARNES VÄRLDSÄSKÄDNING

eller **Mystisk Kristendomslära** av Max Heindel

belyser de kosmiska såväl som de personliga levnadslagarna.

Kr. 45:— plus porto

THE ROSICRUCIAN FELLOWSHIP svenska sektionen

Box 40261, 103 44 Stockholm 40

JULES VERNE MAGASINET

som med 1971 går in på sin tredje årgång, är en tidskrift för **science fiction** och **fantasy**. Den kommer ut med minst 4 nr. per år.

Bland medarbetarna märks bl.a. Denis Lindbohm, Ray Bradbury, Edmond Hamilton och Jules Verne själv.

Prenumerationspriset är 10 kronor för 4 nr.

Adress: **Jules Verne Magasinet** Box 19006, 200 73 Malmö 19. Postgiro: 63 80 86 — 9. Tel: 040/97 43 55.

SM:

PORNOGRAFIN

En nutidsföreteelse som sprider sig och tränger sig på, är pornografin, d. v. s. brutaliserandet i text, bild och tal av den livsalstrande principen för människoslaktet. Situationen är den att ingenting tyder på att den pornografiska vågen skulle gå tillbaka; tvärtom har den väl ännu inte nått sin kulmen. Om pornografin alltså, som det förefaller, har kommit för att stanna i vårt samhälle inom en överskådlig tid, hur kan vi då förhålla oss till den?

Den sexuella funktionen är gemensam för oss alla; vi är könsvarer, och vårt medvetande fylls lätt av sexuell längtan och nyfikenhet. Men pornografierna blandar bort ömheten och omtanken och gör det livsalstrande kärlekslivet rått och fult.

Egentligen är pornografin en mänskligt gripande företeelse, som bör kunna få vår medkänsla. Jag tror att vi som inte ser den som ett godtagbart inslag i samhället, ändå bör kunna reagera med förståelse på erotiskt primitiva bilder etc., som vi tvingas möta. Vi behöver inte känna oss sårade och förödmjukade.

Vi kan för oss själva vägra att uppfatta pornografin som smutsig och livsfientlig. "För den rene är allting rent." Det kan vara en bra inställning. Jag hade nästan kunnat säga att vi bör ta upp de fula orden och göra dem fina genom att knyta fina associationer till dem: då förlorar de sin otrevliga karaktär, och pornografin "avväpnas". Det ligger något i det.

Är pornografin mentalt ohälsosam? Det finns personer i ansvarig ställning som anser att den kan vara **nyttig**. För min del vill jag säga att det enda nyttiga i sammanhanget måste vara att utveckla och fördjupa känslolivet till större medmänsklighet och kärlek. De till fortplantningsdriften knutna körtel-

funktionerna kan hjälpa oss till detta. Det gäller att rätt förstå och förverkliga de tendenser och önskingar som könsdriften fyller vårt medvetande med. — Pornografin förfalskar en naturlig del av vår livsupplevelse.

Personligen tror jag också att det hos de flesta av oss finns **en naturlig blygsamhet** i sexuella ting. Denna, som pornografin strider mot och söker ta död på, har säkert en skyddande uppgift — inte minst för kvinnorna. Den står på livets sida. Jag stöts inte av blygsamt presenterade bilder av nakna människor men känner obehag inför ogenerat exponerande av kroppar i sexuell upphetsning. Men jag tror inte att sådan blygsamhet är något att vara generad över eller att den måste betraktas som ett hinder för "öppenhet". Jag tror i stället att vi gör våld på vår rätta natur, om vi bekämpar blygsamheten.

Vad som i pornografins värld är svårast att tolerera och som stöter bort moraliska människor är väl de uppmaningar till sexuellt oansvariga handlingar som finns direkt eller indirekt uttalade i en stor del av pornografin. Äktenskapsbrott skildras som ett "nöje", promiskuitet beskrivs som en oskyldig lek. Man trollar bort könssjukdomar, oönskad graviditet, brott mot tredje part och åstadkommer därmed en verklighetsförfalskning av naivt och brottsligt slag. Här ligger kanske det mest ödesdigra i pornografin, ty många människor påverkas givetvis i sitt tänkande och handlande av pornografiernas falska verklighetsbeskrivning och drivs till omoraliskt beteende.

Jag är inte beredd att vara tolerant mot pornografin, och jag finner det riktigt att den bekämpas — men så länge den finns i vår livsmiljö bör den kunna betraktas med förståelse.

SÖKAREN

Nr 4 1971 Årgång 8

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3

Red o ansv utg: Sven Magnusson

Postgirokonto: 70 60 47-8

Tel: 08/69 60 27

Redaktionsråd:

Nils-Olof Jacobson, Bo R. Ståhl,

Agne Windmark

PRENUMERATIONSPRISER

Helår (10 nr) 29:00

Halvår 15:25

I Norge och Danmark kan prenumeration ske med svensk postgiroanvisning, varvid priset blir detsamma som i Sverige.

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postfack 10128, Helsingfors 10, postgiro 53 33-2. Helår kostar då 24 mk, halvår 13 mk.

Annonspriser (moms tillkommer):

Helsida 185:—, halvsida 110:—, kvartsida 65:—, småannonser 4:— per cm men minst 10:—.

Copyright resp. förf.

Tryckt hos

LJUSDALS TRYCK AB

Ljusdal 1971

INNEHÅLL:

Anna-Greta Ångström

Sufi-rörelsen i västerlandet 1

Walther Eidlitz:

Den indiska bhaktiyogan 4

Svend-Åge Rossen:

Livets gåta 6

Bernhard Hegardt:

En ny världsreligion 8

Anten-fallet 10

Ivan Troëng:

Är tefaten jonflygare? 12

SM:

Pornografin 20